

İsmail Özabacı

- şiirler -

Yayın Tarihi:

08.04.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması, gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması, kullanılması, dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

İsmail Özabacı

Kastamonunun Tosya ilçesinde 27/03/1981 tarihinde doğdu.İlk,orta ve lise öğrenimini Tosyada tamamladıktan sonra Selçuk Üniversitesi Çumra meslek yüksekokulu Harita kadastro bölümünü bitirdi.Daha sonra Erciyes Üniversitesi Yozgat Müh.Mim.Fak. Jeoloji Mühendisliği bölümünden yatay geçişle Osmangazi Üniversitesi Jeoloji Mühendisliği bölümüne geçerek öğrenimini burda tamamlayarak Jeoloji mühendisi olarak çalışmaktadır.

Adınla Biter Gün

Adınla biter gün daha başlamadan
onsuz başlayıp
onsuz biten günler adına
bir fesleğenin kokusunu andırır sabahları
gözlerini ilk açtığında...

Gün biter daha
adın anılmamışken başka dudaklarda
güneşi batıda ararken
bak hemen arkanda
adınla doğan
adınla biten gün

bir zaman kavramıyken gün
adınla bitiverince
anlam değiştirir
o anlamsız gönüllerde

adınla biter gün
nasıl koca bir mevsim
nasıl koca bir yıl
nasıl koca bir kaç yıllar bitiverdiyse
gittiği yere kadar adınla biter gün...

İsmail Özabacı

Doğum Günü (Yine)

Ne değişti hayatımda
Diye dönüp baktım arkama
Bir kaç beyaz saç, iki önemli kadın
İşte bu benim yeni yaşım

oysa aynı kalbi taşıyorum yine,
oysa aynı sivilceli yüzüm
aynı burnumun eğriliği
aynı saçımın rengi
(bir kaç beyazı saymazsak)
oysa aynı şehirde oturuyorum
oysa aynı evde yaşıyorum
aynı evde karım,
aynı evde kızım,
işte bu benim yeni yaşım

doğumla mı başlar hayatlar,
başka birinin hayatına girince mi
girince mi biter başka kalp başka bir kalbe
başka bir bakış üçüncü bir bakışa
bu sakın kalbimdeki her atışa
ben bir yılımı verdim,
işte bu benim yeni yaşım
eski yaşlarımın toplamı
nereden hesap edersen et
sana çıkar...

yarın doğum günüm
ve ben yorgunum
benim bu vefasız ömrüm...

İsmail Özabacı

Adınla Başlar Gün

Adınla başlar gün
gözlerimi açtığımda
kahverengiden yeşile döner zaman
yokluğunda...

yeni bir doğumdur hergün
yeni bir doğum günü
sen
yanımda olduğunda...

adınla başlar gün
adın varsa aklımda
uzaktaysan
ne anlamı var

gün başlar
adın hala aklımda
kulaklarımda bir çınlama
gözlerimde bir buğu olur adın
bakarım varmısın yanımda?

adınla başlar gün
her gün bir doğum
her gün bir doğum günü
bugün olduğu gibi
iyiki varsın hayatımda

adınla başlar gün
ve adınla biter

(06/12/2008)

İsmail Özabacı

Ağır Basar Aşk

Ağır basar bazı Şeyler, aşk gibi mesela...koyduğunda gönül terazine. Ağır basar kalabilmek gitmenin yerine, gurur ağır basar bazen söyleyemediğin bir `özür` de...

Söyleyemezsin bazı Şeyleri `suskunluğun` ağır basar sevmediğinde... oysa sen sadece `yaşamak istediğinde` ölüm ağır basar en sevdiğine...

Bir söz ağır basar diyemezsin ardından `gitme`, bir `göz` ağır basar bakamazsın geri döndüğünde yüzüne..bazen bir adam ağır basar boyu `uzun` kısa birine...

`sensizlik` ağır basar yalnızsam, yanımdaysan `sarılmak` ağır basar, `sesin` ağır basar özlediğimde, `kavuşmak` ağır basar yolunu gözlediğimde...

Her neyse bu hayatta `aşk` ağır basar. Sen yaşamaya çalıştıkça `anılar` ağır basar, kuşlar bazen kanatlanan, kelebekler basar, bazen canın sıkılır `afakanlar` basar, bir şarkının bir sözü yüreğine basar...

Ne vakit bir gitmek düşse aklına

Yüreğime kor düşer, gözlerine `damla` ağır basar...

Bazen hayat `basa basa geçer içine` sen yaşamak istersin, engeller ağır basar, mesafeler koyar arana `yollar` basar...

Aklına geldikçe bazı Şeyler `uykusuzluk` basar, demli bir çay içiminde...ve gerçek bir rüyanın bitiminde `bir çimdik atar` sen uyan diye... oysa gram eksilmemiştir bazı Şeyler dağıttığında bile, mesela `Aşk` gibi...

Maziye karışan bir `yemin` ağır basar bazen,bir anda unutulmuş bir `kin` ağır basar..bazen sıradanlık olur bazı Şeyler `herkes gibi` ağır basar...

Bir ılık akıntıdır kalbine `aşk` gibi bir Şey, karşı koyarsın `kalp` ağır basar, bir yoğunluk yaşarsın `mantık` ağır basar, susarsın bu sefer `sessizlik` susar...

Her ne olursa olsun bu hayatta, yüreğine dokunan her neyse, o `aşk` ağır basar kalbine, ve bedeli ağır olur bu basmaların yüreğine... nefes alamaz olursun, daralırsın, çaresiz kalırsın, yaşar gidersin..sen neylersin, ancak içinde sefer eylerin; sürgün ülkeden başkentler başkentine...

İsmail Özabacı

Aklımın Ucu

Aklımın ucundan bile;
Hiç çıkmadın ki
Ne olmuş duymuyorsam
Sesini;
Ki görmüyorsam yüzünü
Çok mu önemli?
Hiç Aşk
Böyle şeyleri
Önemser mi?
Onun yeri belli
Yürekte Değil mi?
Aklımın ucuna bile
Gelmezdi
Oysa ayrılık di mi?

İsmail Özabacı

Akşamları Yanar Yokluğunla

Ey!
Gönlümün bahçelerinde açan sevgili,
Eskişehir akşamları yanar yokluğunda
İçimde bir yangın üşür
Söndürürse
ancak
gözlerin söndürür,

Kırılır kalbimin camları sonra,
Kırık, dökük
Ve kan olur sensizliğim,
Birde yıldızları söner şehrin...

Yabancı simalar geçer yanımdan,
benim baktığım sen,
gördüğüm sensin,
Bir eskişehir akşamının umut dolu sabahında,
benim sevdiğim sen
özlediğim sensin,

Gel,
yağmur ol kurak kalbime,
bak bekliyorum seni, bir üniversite kantininde,
içtiğim çay buruk,
anılar düğümlenir boğazıma,
ve Eskişehir akşamları yanar,
Yokluğunla....

ismail özabacı
bir eskişehir akşamında...

İsmail Özabacı

Alabildiğine Üşüyorum

yağmur yağıyordu dışarıda
ve sen ıslanmış bir kedi gibi sokuluyordun yanıma
aylarca önce soğuk bir şubat akşamı
bu anı geliyordu hatırıma

şimdi seni düşünüyorum
paramparça aklıma gözlerin düşüyor birden
ve soğuk şubat akşamları
üşütüyor beni
daha mı sıkı tutuyorum elini yoksa
bana mı öyle geliyor
şimdi seni düşünüyorum
zaman çabuk geçiyor

bitecek mi sence bu ayrılık acısı
taşıyacak mıyız yoksa kalbimizde heryere
gözlerin düştüğünde hatırıma yahut ellerin
uyanacak mı bu sancı yine
ne şubat aylardan
ne gözlerin hatırımda
ne elini daha sıkı tutuyorum
ama ben seni düşündükçe niye hala
alabildiğine üşüyorum

İsmail Özabacı

Aldandın

evet aldandın
sen sana yazılan şiirleri okumadın bile
sen ağlamayı da beceremedin
belki bin kez sordular sana 'aşk' nedir diye
sen cevap veremedin
üzgünüm sen aldandın

sen kendini kandırdın belki de kendi yalanlarıyla
içindeki seni yaşamaya çalıştın o masumluğunla
ve kabul ettiremedin içindeki seni sana
öylece kaldın

evet sen aldandın, sen yanıldın
hayallerini kendi elinle yaktın
ve yerlerine yalancı hayaller koydun
benli rüyalarından uyandın hep
ve hep başkalarını gördün düşlerinde
evet aldandın

sitem zannetme
hayata az da olsa gülümse
ve acılar yaşamaya bak
mutlulukları bekleme, onlar bir gün bulur seni
hiç ummadığın anda emin ol
aldandın yine bak
bak yine içten okumadın bu satırları
bak gözyaşın düşmedi yine
bak geriye dönmedin yine
evet sen taa başında
'seni seviyorum' derken yanıldın
evet aldandın ve
beni de yaktın
bir yangına sürgün ettin bir ömür

İsmail Özabacı

Altı Üstü Yoksun

Bir pazar gecesi
Herhangi bir otogarda
Yüreğime bir rüzgar esti ve
Küçük bir kız çocuğu yanımdan geçti
Sana benzettim saçlarını
Ve doğmamış kızımıza
Yavaşca daldım sonra,

Sonra sevenleri sevdiklerine götüren
Bir otobüs belirdi önümde
Usulca yere düştü gözümdeki hayalin
Ve uçurdu rüzgar sessizce
Sokak ışıkları yanmaya başladı, bense üşümeye

Gitmiştin işte altı üstü
Altı üstü yaktun artık hayatımda
Altı üstü dört sene koparılmıştı takvimden
Altı da üstü de bitti bu aşkın
İçimde bir o yıldız gözün bir de
Son tebessümün kaldı

Sonra söndü içimdeki ışıkla birlikte sokak lambaları
Bana 'ışığım' dediğin o gecede
Söndü içimdeki 'ışık' da
Herşeyle...

İsmail Özabacı

Anı

hep es geçiyor kapımdan,
bir kurşun gibi sıyırıyor adımları,
kalbimin sol yanını
göz bebeklerinde büyüttüğüm,
o çocuksu anı,

gzatelerden öğrendiğim haberleri anlatıyorum sana,
manşetler atıyorum kalbime,
aykırı yazılar, yalancı aşklar, dinlediğim şarkılar değil bizimki
biliyorum!

sebebini sorma,
bir yolculuk hikayesi sadece,
altı üstü gelip gelmeme duygusu
olanaksızlık, imkansızlık bir nevi,
kal şimdi,
yada sev

bana o sarı hüznü gösterme gözlerimde,
sesinde o acıyı hissettirme,
git şimdi,
yada sev

gözlerinde gördüğüm o ışıltıyı
antamam şimdi sana,
ayrılık olur sonu, hüznün olur ne olur sorma,
sus şimdi, sadece beni sev,
ki seviyorsan eğer...

(bir yolculuk hikayesi yine)

İsmail Özabacı

Anı Yüğü

gelince gözlerinin önüne
geçmişten bir anı
dalarsın...
binince omuzlarına bir yük
işte o zaman
anlarsın...

her anı bir yüktür
sırtında değil kalbinde
ağlatıkça
azar azar atarsın..
bir şey düğümlenir boğazına
susarsın...

pişmanlık kaderin suçu mudur?
onca anı içinde
anlayamazsın...
sen mi yaşadın
birimi yaşattı onca şeyi
işin içinden
çıkamazsın...

anıların yükü binince
omuzlarına kalbinin
konuşamazsın...
küçük bir kız olur
hayatının anlamı
ama kimseye anlatamazsın..

tek anlayan
anlar zaten anıların yüküne
bir omuzda o atar
yinede,
kaldırmazsın...

İsmail Özabacı

Anımsa

anımsa,
nasıl yanmıştım o gece,
ellerinde bir şehir üşürken,
sen umarsız yürüyüp gitmiştin karanlığa,

yürüyüşün,
ardına dönüp bakışın,
bu gün gibi aklımda,

anımsa,
çiçeklere su verişin balkonda
perdenin arkasında gölgen,
ve benim bitişim gecenin koynunda...
eriyişim, belkide hastalığım,
anımsa
benim için nasıl ağladın...

(hiç unutmadın aslında...)

İsmail Özabacı

Ansızın ve Zamansız

yıldızları
söndürmek ne zordur bilir misin?
yitirmek ışığını
hasreti geceye yazıp
gitmek şehirden
ansızın ve zamansız

tüm kurallarından sıyrılıp hayatın,
beyazlara bürünmek
zindan karası bir gecede,
bir ışık yakmak,
bir mum belki de..
bir deli aşk işte
böyle ansızın
ve zamansız gitmeme sebep;

ve dağların kızı,
ve güneşin ve dahi ayın,
ve yalnızlığımın tek bahanesi,
nisanda çiçeğim oldun
ve yağmurlarım gelip geçen,
bir aşk oldun
tüm şiirlerimde yüreğimden
bir yıldız gibi
ansızın ve zamansız giden...

İsmail Özabacı

Aşk Hikayesi

Kararsız (Ayrılık) Aşk ve Büyük (Bitmeyen) Aşk varmış bir zamanlar. Bunlar beraber bir yola çıkmışlar. Aynı yolda ama kimi zaman beraber kim zaman yalnızlarmış bu yolda. Büyük (Bitmeyen) Aşk her zaman Kararsız (Ayrılık) Aşk'ı beklemiş önde olduğunda, arkada olduğunda ise ona ulaşmak için koşturmuş durmuş. Ve bir gün Kararsız (Ayrılık) Aşk'ın içindeki parantezler - ' Biz artık aramızda kimse olsun istemiyoruz' demişler ve aralarındaki (Ayrılığı) özgür bırakmışlar ve () birbirlerine kavuşmuş iki parantez.

Kararsız Aşk bir anda neye uğradığını anlamamış ve şursuzca Ayrılık olmuş. Daha sonra Büyük (Bitmeyen) Aşk bu Ayrılıktan çok etkilenmiş ve Büyük (Bitmeyen) Aşk' tan 'Büyük' ayrılarak Kararsız Aşktan kalan 'Ayrılık' a gitmiş. Kararsız Aşk Büyük Ayrılık olmuş ve Büyük (Bitmeyen) Aşk' ta (Bitmeyen) Aşk olarak kalmış. Daha sonra Büyük Ayrılık yoluna kendi devam etmeye karar vermiş ama onu o yolda 'pişmanlık' yakalamış. Ve ' ayrılık' ı yolun kenarına atıp onun yerine geçmiş ve Büyük Ayrılık yola 'Büyük Pişmanlık' olarak devam etmeye başlamış.

Bu arada (Bitmeyen) Aşk parantezlerden kurtulmuş ve yola Bitmeyen Aşk olarak melankoli şekilde kendine bir yol bulmuş. Bulduğu yolda ilerlerken Kararsız Aşk' tan ayrılan daha doğrusu parantezlerin dışladığı 'Kararsız' takılıvermiş ' Bitmeyen Aşk' ın peşine bu duruma bozulan ' bitmeyen' hemen ayrılmış ' Aşk' tan. Ve Aşk yoluna ' kararsız' la devam etmiş.

Bu kararsızla devam ederken yolun kenarında bir sarmaşığın bir fesleğen' i sarmakta olduğunu görmüş, üzülmüş Fesleğen' in durumuna; Ayırırsam mı? acaba diye düşünmüş, ama benliğindeki 'Kararsızlık' onu engelliyormuş ama en sonunda Fesleğenle Sarmaşığı ayırmış.

'Büyük Pişmanlık' sa aynı yoldan geçmekteymiş ve iç güdüsel olarak 'Kararsız Aşk'ın durduğu yerde oda durmuş. Birde bakmış ki, boynu bükük Bir Fesleğen ve bir Sarmaşık hemen içini bir ' pişmanlık' hatta 'Büyük Pişmanlık' kaplamış. Sarmaşık ve Fesleğeni birbirine sarmalamış, sıkıca dolamış. Bu arada Fesleğen ve Sarmaşık arasında büyük bir 'Aşk' başlamış... Bunu fırsat bilen ' pişmanlık' hemen ' Büyük' ü terk etmiş. Ve ' Büyük' orda hasil olan 'Aşk' ıda yanına alarak yola ' Büyük Aşk' olarak devam etmiş.

Bu arada 'Kararsız Aşk' ın içini bir 'pişmanlık' kaplamış, sarmaşık ve Fesleğeni ayırdığı için, hemen geri dönüp onları kavuşturmak istemiş. ' Kararsızlık' bu duruma bozulmuş. 'Kararsız Aşk' ın hem pişmanlık duyup hem de bir 'karar' almasına ama ona geri dönülen yolda eşlik etmek zorunda kalmış. 'Kararsız Aşk' Fesleğen ve sarmaşığın yanına vardığında onların kavuşmuş olduğunu ve ' Büyük' ün orda beklediğini görmüş. Eski iki dost 'büyük' ve 'Aşk' birbirlerini süzmüşler iç geçirerek. Bu duruma içerleyen 'Kararsızlık' hemen oradan ayrılmış ve ' kararsız Aşk' 'büyük' le tekrar bir araya gelmiş ve 'Büyük Aşk' olmuşlar.

Şimdi aynı yolda ama Ters yönde giden iki 'Büyük Aşk' varmış, ama kimsenin bilmediği bir şey daha varmış;

Bu yolun bir DAİRE olduğu...

(öykü devam ediyor Daire ile)

İsmail Özabacı

Aşk İçin

aynı yolun yolcusuyuz ikimiz de,
ikimiz de özgürlük ve aşk adına katlanıyoruz her acıya,
ve kesişen yollarımızda kenetliyoruz ellerimizi,
delice hiç ayrılmamak için sıkıca tutuyoruz,
farklı şehirlerde aynı yüreği taşıyoruz, görmesekte birbirimizi, yüreklerimiz bir...

aşk için susuşumuz geceleri,
aşk için bekleyişimiz seneleri,
aynı yolda yürümemiz de aşk için belki,
kimbilir o yolun sonunda hiç ayrılmadan ellerimiz, aynı yola döneriz bir gün umutla,
sana haksızlık ettimse bu yolda, yoldaş olamadıysam, kırdıysam seni, üzdüysem aşk
için, beni affet
beni yürüdüğümüz yol hatrına,
dev sevgimiz adına affet,
beni bırakma yalnızlığa
bilirsin sensiz ben hep yarımım aslında.
unutma mesafeler küçük aşkleri yok eder, büyük aşkları yüceltir...
ve unutma aynı yolun yolcusuyuz ikimiz de, el ele bu yolun sonuna dek,
sen ve ben yalnızca...
AŞK İÇİN...

İsmail Özabacı

Aşk Tek Hecemi

Aşk tek hece
Öyle öğretti
Türkçe öğretmenim
O zamanlar öğretmen değildi de
O gün bugündür, öyle geçti sözlüklerde,

Bir göl kenarıydı yine,
Okulla gidilen bir
sabah kahvaltısı,
sarı bir tşort yorgunluğu üstümde,
ve güneş gözlüğü hafif kapalı bir havada,
saatim yok kolumda zamana karşı duran
sadece aşk var aklımda...
birde bakışlarında anne buğusu
yorgun gözden kaçan
aşk tek hece mi şimdi
neden bunca yalan

güzel sözler öğretmedi bana
Türkçe öğretmenim
bu yüzdendir hep
bu kafiyesiz sitemlerim
(bak burda kafiye oldu -im ler)
hayata baştan sona
yenilgim bu yüzdendir(yine bozuldu kafiye)

Aşk tek hecemi?
mor bir kabanın altında
sana öylemi geliyor
betin benzin solmuş durumda
bir yüzük sağ el yüzük parmağında

Aşk tek hece ise
Ayrılıkta tek hece ona dair
Sevmekte tek hece
Kalpte tek hece
Çünkü hepsi aşka dair...

İsmail Özabacı

Aşk Tesadüf

Hiç çocukluk aşkım
Olmadı benim
Çünkü hiç
Büyümedim
Üniversite hazırlık
Dersanesin de bıraktım
Tüm masumiyetimi..

Hiç çerçevenin dışına çıkmadım
Hep hapsettım duygularımı
Ondan saklarım
Dolap arkalarında fotoğraflarını...

Oysa sen benim
En güzel fotoğrafımdın
Dokunmaya kıyamadığım
Uzun sessiz gecelerde
Senin için ağladım

Aşk tesadüf mü sence?
iki ruh Bu kadar eşken
Götür mü gittiği her yere?
Seni bu yürek
sanırım
Vakit henüz erken

Nasıl son bulur?
İki çocukluk aşkı
Kavuşamadan
Bir kaza diyelim istersen kader
Kimbilir belki bir gün?
Bu acı biter...

İsmail Özabacı

Aşkın Ortak Yanı

Kalmasın ortak hiç bir şeyimiz,
Acımız bile...
Senin üstünde emeği olanın
Sevgiside kalmıştır bir nebze
Her zaman değerlidir zaten
Bir aşktan 3 bilinmeyenli bir denklemin çözümü
Ya da onu çözdüren...

Kalmasın ortak hiç bir yanımız
ortadan ikiye bölünsün anılarımız...
yada mektupları geri ver,
biriksin gözyaşlarımız...

Sende sil kalbinden bazı şeyleri,
engelle öyleyse hislerini,
belki dindirirsin o zaman
içindeki sevgi engelini,

daha kaç aşka ortak olacak?
bilinmez kalbin...
sen boşver, kalmasın hiç bir ortak şeyimiz
kalbimizde belli zaten yerimiz...

kalmasın kimsede kimsenin aşkı,
kimsede kalmasın ahı kimsenin
kimse beddua etmesin sevdiğine,
ulaşır zaten her gözyaşı dua yerine
kalan zaten kalsın yerinde
sadece ikimizin ortak hiç bir şeyi kalmasın
sil...

İsmail Özabacı

Ay Ocak Sima Yabancı

Bu ben miyim diye baktım bu sabah
Benden yorgun aynama
Sonra gözüm ilişti takvimdeki son yaprağa
Ay ocak aynadaki simam bana yabancı

Ne zaman gelip kondu
Gözlerimin altına morluklar
Ne zaman beyazladı saçlarım
Her ocak böyle anlamsız mıydı
Neden bu yabancı simalar

Oysa yine bendim her ocaktaki yorgun yolcu
Oysa bendim yanlış adam
Oysa bendim yüzündeki hüznün
Gözündeki yaşta bendim çocuğumun
Ocak yine aynı ocak,
Ay yine Dolunay
Sima yine aynı
Ama ben kendime bir o kadar yabancı

Ay ve Sima
İkisinde yabancı
ben yine aynı ben...

İsmail Özabacı

Ayaküstü Karşılaşmalar

Ancak,
ayaküstü olur karşılaşmalarımız,
ansızın ve tesadüfen
kalabalık bir pazartesi olur,
hiç geçilmeyecek bir yerden
geçerken.

Yada
bir gece önce görülen bir rüyada olur
o rüyada bir gün
sonra karşılaşacağına yorulur...

bir masa başında değil
yada bir sahilde bir bankta
kesinlikte aynı evde hiç değil
yada bir odada, parkta.
ancak ayaküstü olur
karşılaşmalarımız
bir sokakta...

aynı yoldan gidersen sen hep evine
sağa dönüp
yokuş çıkarsın
çünkü hep yokuş çıkmaya alışkın
ayakların, yüreğin gibi
bundan sonra
sınırım hep böyle
ayaküstü karşılaşırız senle
oda olursan belki
aynı şehirde..

İsmail Özabacı

Aynı

aynı kitabı okuyormuş
gibiyiz,
sen baştan başlamışsın
ben sondan

Sen araç kullanıyorsun,
'hayatta' kaldığın yere
Ben kenarını kıvırıyorum
'kaderin' ne fark eder?
nasıl olsa
bir yerde kesişecek
şatırlarımız, gözlerimiz
İster istemez değecek
Birbirine gözlerimiz...
Hiç bitmeyecek
o zaman bu kitap
kalacak öylece kaldığı yerde,

Aynı şeyleri
söyleyip duruyorum farkında mısın?
Bu şiirde...

İsmail Özabacı

Aynı Umuda Yolculuk

aynı yöne gidiyorduk
aynı umuda
yaşanmış bir gün aklımızda
bir umuda gidiyorduk ikimiz de
gözlerimde günden kalma bir kahverengi ışık
ellerimde elinin dokunuşu
ve saçlarından bir tel yoktu belki
ama
aynı şehre gidiyorduk
aynı otobüste farklı yerlerde
omzumda hayal ettim
cama dayadığın başını
elini elimde hayal ettim
oysa farklı koltuklarda
aynı umuda
yaşanmış bir günün yorgunluğu
ve sözleri aklımızda
aynı şehre gidiyorduk
seni ilk sevdiğim şehre
kimbilir ne düşünüyordun
dalıp giderken dışarı
kimbilir hangi şiir geçti aklından
aynı şehre, aynı umuda gidiyorduk
aklımızda aynı düşüncelerle
karanlık bir geceydi
farklı yerlerde
aynı otobüste
aynı umuda yolcuyduk senle

bu ömür yolculuğunda var mısın benle?

İsmail Özabacı

Ayrılık Boğazına Düğümlenir

Eğer bir gün ayrılırsa yolarımız
Ellerimiz ve yüreğimiz koparsa aniden
Gidenin arkasından çalınan yüreğine takılırsa
Geride kalan yaşlı gözler
Bilirsin sen de imkansızdır unutmak
Her nisan, her eylül
Aralık, beklide bir mart
Gecelerin ötesinden savrulan hüzün
Hep unutmak isterken onu
Çayından aldığı bir yudumla
Düğümlenir binlerce anı boğazına...

İsmail Özabacı

Bağımlı

İyi dileklerimi asıyorum
Gül dallarına şimdi (hıdırellez)
Baharın en pembe dallarını
Koparıyorum saçlarından
Biliyorsun kronik bağımlısıyım
Gözlerinin;
Gittikçe...alışıyorum

Gittikçe bu aşk,
Yani zamanla yarıştıkça
İster istemez biraz yoruluyorum(z)
Biliyorsun müptelasıyım....sözlerinin
Duymadan yapamıyorum.

Duymasan bile sesini
Bir yol gelir kalbinden
Taa yüreğimin içine doğru
Ben bir aşkkolik
Ben bir bağımlı
O yolu devşirip duruyorum...

İsmail Özabacı

Başka Bir Şehirde Senden Uzakta

Başka bir şehirde,
Senden uzaktayım,
Sanki bugün doğum gününmüşste
Yalnız geçiriyormuşsun gibi
Sanada öyle geldi mi?
Bilmiyorum

Bilmiyorum
Daha ne kadar sürecek bu
Kumral hüznüm
Daha ne kadar sürecek
Sabah sabah uyanışlarımda
Yanımdaki çocuk tarafım

Bu başka şehirler
Ne zaman bitecek bilmiyorum
Kulağımda kızı(n) mın sesi
Özlüyorum...

Kırılacak başka bir yeri
Kalmadı kalbimin artık
O yüzden böyle söylüyorum

Sen susarsın, kızınca biliyorum
Sen çekip gidersin,
Yarı yolda bırakırsın,
Başkasını seversin,
Korkuyorum...

Ben başka bir şehrin akşamında
Melankoli bir adam,
Sen benim seni sevdiğim şehirde
İki yalnız kadın,
Günler geçiyor, bir türlü
Söyleyemiyorum...

Seni Çok Seviyorum
Hepsi bu...
İlk gün ki gibi...

İsmail Özabacı

Beklemek Düştü Bana

bir cehennemi andırıyordu yokluğun
ve gözlerimden okunuyordu sensizlik
bahar diyordum sana
bahar geldi işte yine yoksun yanımda..

bu kent tüm yıldınlığını yıktı üstüme
geceleri yürüyemez oldum caddelerinde
yalnızca yağmurlarında ıslandım seni düşleyerek
ve beklemek düştü yine

mektuplar, şiirler gönderdim sana
anlattım durdum;
belki seni de üzdüm bir nebze
belki seni de derdime ortak ettim
bir yurt odasına
dağlara bakan bir pencerenin aydınlığında
hani geçmiyor değil aklımdan
çekip gitsem diyorum
ama hayal kurdum o aydınlıkta
oysa sen sevmiyordun hayalleri
sana da anlatamazdım
ve ağlayamazdım da
içime attım
belki o yüzden böyle
çatık yüzüm belki o yüzden
üzgünüm

tebessümümse yine sensin
sesini duysam, o gül resmine baksam
bir tebessüm gelir oturur yüzüme
gözlerim yıldız yıldız olur
içimde bir serinlik
bir rüzgar eser senden
kokunu getirir bana
ve sana bir ses gönderirim o rüzgarla
'seni seviyorum' diye
ve başlarım seni düşünmeye
her pazartesi,
salı,
çarşamba,
perşembe,
cuma,
cumartesi,
pazar,
ve pazartesi....

İsmail Özabacı

Ben

seni dūşündüm sevgili
ve küfrettim sevdiğin tüm adamlara
kendime kızdım sonra
sana çiçeğim derken
meğer ne çok çiçek ezmişim ayaklarımın altında,
oysa sen de basıp geçmiştin
kalbimin üstüne
'kalbime basmayın' yazıyordu tabelada oysa
bir 'ben' olsaydım diye dūşündüm yanında
yüzünde bir ben olsaydım,
senden bir parçayım diye
severmiydin beni sonunda,
o zaman kendime küfretmiş mi olurum acaba?

İsmail Özabacı

Ben Bıraktım Hayatı Hayat Beni Yaşıyor

ben bıraktım hayatı artık
hayat beni yaşıyor
bir yerde duruyor insan, geçmişini özlüyor
dile gelmez, söylenemez sözler
anlaşılmaz bakışlar var artık hayatımda
ben susuyorum bazen onlar konuşuyor
yüzüme vurma durgunluğumu ne olur,
boşvermişliğimi sorgulama
bir yerinde dur hayatın ve düşün

merak etme nefes alıyorum yine
kalbimde atıyor, uyuyor ve yemek de yiyorum
ama ben hayatı değil hayat beni yaşıyor

durgunlaşma
ve gözlerin düşmesin bu satırlardan
biliyorum hiç özlemedin beni
ama unutmaya da çalışmadın
hissederdim yoksa düştüğümü kalbinden
tutunurdum güzel kirpiklerine
gözyaşına gebe olurdu
düşseydim eğer avuçlarına

yaprağınım şimdi sonbaharda
sürüklenip kimbilir hangi su birikintisinde
hangi mazgalda son bulacağım
yılığınım şimdi, yorgunum
ama bir o kadarda geçmişinde kalanım şimdi
belki başkam bir şehirim senin için
belki yarenim, belki yürek yarınım
belki bir mektup zarfıym gönderilmeye hazır,
belki bir şiirim yazılmamış
belki bir demet çiçeğim
bir otogarım
bir bankım bir parkta
bir kuşun kanadıym belki senin için ne farkeder

anlamsızım senin için, boş bir isimim
hiç birşeyim, büyük bir sonum, boşluğum
yüzü görülmeyesice,
sesi duyulmayasica,
özlenmeyesiceyim
ben şimdi gözyaşına gebeyim

ama aldırma
yeşil yine gözlerim hayatın kahverengisine inat,
yine parlıyor saçlarım gün ışığında,
yeterki sen kapama gözlerini benli rüyalarına,
hayat yaşanacak nasıl olsa
ha ben hayatı yaşamamışım ha hayat beni

İsmail Özabacı

Ben Seni Sevdiğim Zaman

ben seni sevdiğim zaman
ocaktı aylardan
kar yağmıyordu şehre belki
gözlerinden yayılan yıldızları saymazsak soğukta değildi
ben seni sevdiğim zaman
karanfil yokuşlar vardı hayatımda
geceleri radyo programları
ben seni sevdiğim zaman
'ah le yar' lı şarkılar vardı
ben seni sevdiğim zaman
gönderilmemiş mektuplar
beyaz güller vardı

ben seni sevdiğim zaman
kulaklarım çınlardı
sesim sesine değerdı
yüreğim yüreğinde biterdi
ben seni sevdiğim zaman
ben sen olurdu kısacası

ben seni sevdiğim zaman
ellerim hiç ellerine değmezdi
gözlerim düşmezdi gözlerinden
ben seni sevdiğim zaman
özlem vardı
hasret çekmek vardı
aramızda bir uzun yol
bilmem kaç şehir vardı

ben seni sevdiğim zaman
hiç ışıkları sönmedi şehrin
hiç perdeleri çekilmedi yüzüme
ben seni sevdiğim zaman
solmadı gözlerindeki kahverengi ışık
solgun düşlerimde

şimdi
ben seni sevdiğim zaman
kırılan kalbimin cam kırıkları
ne zaman 'ben seni sevdiğim zaman'desem
acıtır o binbir parçayı...

ben seni sevdiğim zaman

İsmail Özabacı

Beyaz Bir Elle Uzanıp Sana

Beyaz bir elle uzandım sana
Uykusuzdu gözlerim
Yaşam savaşım devam ediyordu
Ve ihlamur vardı bardağımda
Bir Pazar günü yazıldı bunlar sana
Yine sensiz bir pazar günü yasaklar yaşandı
Göz göze gelindi bir başkasıyla
Eller sıkıldı, sohbet edildi aşka dair
Ve ışıklar kapandı bitmişti her şey
Sana yazılan bir çok şey yanlış kulaklarda çınladı
Gitmek
Kalmak
Kararsızlık ve sesin vardı
Bir adam; olabildiğine üzgündü
Bir adam; olabildiğine yorgundu artık
Bir adam; dinlenmiyordu sözleri
Susmuştu
Zamansızdı
Yaralıydı bekliyordu
Ufak bir tebessüme hasret
Bir mutluluk arıyordu
Bir adam beyaz bir elle uzanıp sana

İsmail Özabacı

Beyaz Leke

Tırnağımda çıkan
Küçük beyaz lekeleri
Küçük hediyeler sanırdım
(beklerdim sabırla)
Bilmezdim vitaminsizlikten
Olduğunu;
Öyle öğretti annem çünkü
Konduramazdı yoksulluğumuza...

Sonradan anladım,
Eksikliğini o lekelerin
Büyüyüp öğretmen olunca
Ve bir defasında
seni tırnağımın ucu kadar seviyorum
Dediğinde babam
Alınmıştım içten içe
Oysa tırnağının ucundadır
İnsanın canı
O gün bugündür
Kesemem tırnağımı...
(bayağı uzadı tabi)

İsmail Özabacı

Bin Parçayız

Bir yapbozun parçaları gibiyiz
İkimiz,
Bin parçayız...
Kaderimiz iki küçük
Çocuğun ellerinde
Şence
Tamamlanır mıyız?

Darmadağın duruyoruz orda,
Masanın üstünde değil
Hayatın tam ortasında,
İki küçük el
Bir çekiyor, bir dokunuyor
Hayatımıza...

Dile kolay tamtamına bin parça,
Bir zamanlar kalbim gibi
Senin yüreğin gibi mesela
Hiç birleşmeyecek bu parçalar
Şanırım;
Ömrümüz boyunca...
İki çift küçük el öyle durdukça,
(Büyü bozulmayacak)

İsmail Özabacı

Bir

En etkisiz elemanıydım hayatın
Bir şeyler kayıp
Giderken elimden
Bir ömre bedel olacağını bilemedim
Herkes bildi
Bir ben bilemedim
Çünkü ben 'bir' dim...

Bir' den bire oldu herşey
Bir' anda anlayamadım
Ellerimden kaçırdım
Yakalayamadım
En etkisiz elemanıydım aşkın
Seni saklayamadım...

Bir' sen oldun oysa
Bir' ben oldum
Bir biz olduk
Bir' leşemedik
Hayatı kendiyle çarpsan
Yine kendi etmez mi?
Bilemedik...

Şimdi ne gidiyorum senden
Ne geliyorum sana
Öylece duruyorum
Bir' gibi ortada
Sen ne yaparsan
Kendini bulacaksın karşıda
Çünkü neyi çarparsan çarp birle
Yine kendi olur
Dedim sana
En etkisiz elemanıyım hayatın
Bana anlam katan
Sadece Bir' sensin...
Ben sensiz birim
Hemde Eksi bir...

İsmail Özabacı

Bir Adam Bir Şehir

Kırıkkale sokaklarında bir adam
Yanmayan sigarası, elinde asasıyla
O benim amcam
Kimse onun kadar iyi bilmez
Yorgun Kırıkkale akşamlarını
Kimse onun kadar erken açmamıştır gözlerini
Şafak vakti bir Kırıkkale sabahına
Kimse onun kadar iyi anlatamaz
Bir şehir şehrin kendine
Kırıkkale akşamlarında bir adam
Çizgilerle dolu yüzü,beyazlamış saçıyla
O benim amcam

Kaç şehir vardır bırakmaz adamı
Kaç sokak, kaç cadde
Kaç gece, kaç gündüz
Kaç ev, kaç otel barındırır
Kaç yıl yeter tanımak için bir şehri
Bir adam ben kendimi bildim bileli
Bir şehre aşık
Kırıkkale gecelerinde bir adam
Baksan yıldızlar sayılıyor gözlerinde
O benim amcam

Bir sitem ne kadar büyük olabilir ki mesela
Mesela bir keder kaç asıra sığar
Bir adam ne kadar taşıyabilir ki hasreti içinde
Bir adam ne kadar yalnız kalabilir ki
Ve ne kadar uzun olabilir ki bir şiir
Bir adamı
Bir şehri ve amcamı anlatabiliyorsa...

İsmail Özabacı

Bir Başkası

ya olmasaydı ayaklarım
ya yürüyemeseydim
mesela göremeseydim seni
yine sever miydin?
bir gün ansızın ölseydim
ne yapardın
ben olmasaydım yani
yani gözlerim
yani sözlerim olmasaydı
bakamasaydım o gül yüzüne
gözlerindeki umudu bir daha hiç göremeseydim
ben olmasaydım
bir baskası olur muydu hayatında
iki kelimeye sığan bir hayat
olur muydu hayatında
unutur muydun
özler miydin
susar mıydın geceleri
çaresiz dalar mıydın uzaklara
nasıl anlatılır bilmem
nasıl ispatlanır
sensiz bir hayatın yalanı
nasıl indirgenir yaşama

İsmail Özabacı

Bir akıl Parçası Kalbinde

Bir göl kenarı değil beni böyle yıkan
Başının gökyüzüne yakın olması da değil
Gözlerinin rengi de değil tutulduğum
Kaybetmek, eğer kaybetmekse seni
Şu an yaşadığım
Ben neresinde durmalıyım hayatın

Bir dağa yükleydin sevgilim bu acıyı
Bir taşta, yahut bir çakıla yükleydin eğer
Tuz buz olurdu inan, yıkılırdı, parça parça olurdu
Bir aşk değil beni böyle yıkan, gidişin de değil
Gözlerime bakmayıştın bir gece
Onca yaşanmışlığı hiçe sayıştın
Bir kalemde kestirip atıştın
Bin parçayım şimdi, tuz buzum,
Kırık döküğüm, yıkılmışlığım, yerle birim

Gel
Bir dağı ne kadar onarabilirsen
Gel
Bin parçayı ne kadar toplayabilirsen
Gel
Kırıkları ne kadar sarabilirsen

Bencilliğim, seni hala seviyor olmam değil
Nasıl olsa yaşanacak sensizliğim
Kaç asır gerekliyse beklemek için seni
Yahut kaç yüzyıl yaşamalıysam unutmak için
Ben hep burada olacağım, kalbinde
Bir çakıl
Bir kaya
Bir dağ gibi
Git gide büyüyeceğim seninle...

İsmail Özabacı

Bir Durak Daha

herkes gidipte bir başımıza kaldığımızda yaşamda, özlemle anlamlandıracağımız nice anımız olacak geride..
uzaklarda bir doğu kentinde yaşanacak benzeri bir aşk, ve konu olacak her filme, o elini tutamayışımın kızılığı..
buydu işte benim dramım;
güçsüzlüğümdü aynalardaki suretim
ve ıslak sokaklarda kayboluşlarımdı, her yağmurda sele kapılan yüreğim..
karanlık odalarda daha bir özlüyordum seni, o kesik, o sıradan
o yıldızsız gecelerde
rüyalarımda yargılanıyordum oysa
kopuk bir mahkemede
umulmaz bir sevinçle seni arıyordum..
pencereme dayadığım yüzüm ve sana ait mahrem duygularım oldu ara sıra..
ve hep o kaybettikçe artan yenilgi duygusunu gördüm
su birikintilerinde,
yüzün ki aklımda
ki soluğun gülü reyhan...sonra
her volkanda patladı yüreğim, yandı
anladım seni özledim..
oysa o çok eski masalın kahramanı gibi beklemeliydim
akıp giden zaman bir treni andırıyordu,
her durakta durduğunda yeniden başlıyordu
sana kavuşma özlemi
sonra bir durak daha,
bir durak daha duruyordu..

İsmail Özabacı

Bir Düşe Bir Yürek

Bir geceydi hatırlıyorum,
-'yüreğin yeter' demiştin bana
Ben yüzümün yetmesini isterken,
Beni sevdiğini söylemiştin,dalgınca

Usulca yüzüne kapatıp ellerimi
Ayuçlarıma aldım gül yüzünü
Gözlerine baktım,gözbebeklerinin taa içine
Sonra daldım,anlamsız bi sevinçle

Sen-' yüreğin yeter' derken
Ben seni düşündüm,ellerin ellerimde
Utanç mı desem adına, hüzün mü?
Birden belirdi benliğimde,

-'öylece kaldım' der ya hani insan
Kaç asır geçti kim bilir aradan
Uyandım
Usulca açtım gözümü,
Ve hayra yordum düşümü,

Dilimde bir cümle
'bir düşe bir yürek'

İsmail Özabacı

Bir Fesleğenin Öyküsü

Fesleğenleri anlat bana
Kokularını,nasıl çektiğimi içime
Minik ellerinde duruşlarını anlat
Yansımasını bu sahnenin gözlerimde
Anlat seni sevdiğimi

Anlat
Nasıl unuttur insan mesela
Dinledikçe hatıralarını başkasından
Nasıl özler 'sen küçükken' li sözcükleri
Ölüm geçer mi o an aklından

Anlatırken sevgiliye sevgiyi şair
Ne düşünmüştür,ne geçmiştir aklından
Onu sevdiğine dair, mesela
Kimbilir neler söylemiştir yarından
Anlat
Elimizde yaşayamadığımız bir aşk var şimdi
Birde bu saçma şiir
Bir gece bu kağıda dökülen
Başka ne var sevgili?
Bu aşkta başka sevgiden,
Hadi durma
Anlat;
Ne geliyorsa içinden
Susma, anlat...

İsmail Özabacı

Bir Gelincik Çiçeği

bir gelincik çiçeği
bir de Ceyhan nehri
gerisi bir çocukluk hikayesi
yaşamla ölüm arasındaki
o ince çizgi

bir köprü bağlar insanı hayata
bir köprü yıkar
bir adamın elleridir belki
milyon kez yeniden nefes almamızı sağlayan
bir anne yüzüdür
bir kardeş gözyaşdır
bizi hayata bağlayan...

birde yağmurdan ıslanan
gelincik çiçeğinin yapraklarını açma isteğidir
gerisi çocukluk hikayesi
bir gelincik çiçeğinin yaşama bağışladığı
bir gelinciktir gerisi
yaşamla-\\|\\|\\|\\|\\-ölüm
arasındaki o ince çizgi

İsmail Özabacı

Bir Gün Bir Yerde

Bilmiyorum, belki seneler sonra ama mutlaka birgün bir yerde bulurum seni...
Nasıl ki seni çok seviyorsam, nasıl ki aşkın tam kalbimin üstüne kazılıysa, inan bir gün bulurum seni...

Sana ne bir demet gl, ne de sevdiğin çiçekler getiririm.
Sana yüreğimde büyüttüğüm ve karanlık gecelerde isminle ortalığı aydınlattığım,
yalnızların Őiirlerinden, hasretinden kederinen, sonbaharda eyllden ve tüm kuşları
havalandıran yüreğinden, bakışım la gelirim.

Gözlerimde onca yılı sensiz geçen onca yılı görürsün, ve hüznüm dağlarını erittiğini
görürsün aşkınla... ki yıldızlara ve aya her baktığında onların ışığı hiç kalır yanında...

Bir Gün Bir Yerde;

Adı başka, yüreğinde çocuksu bir sevinçle, ve gözlerinde kanatlanmış bir adam bulursun...

Bıraktığın gibi öyle, bir gün bir yerde adını yazarım Şehrin kalbine...

İsmail zabacı

Bir Gün Çıkagelirim

Bazen artıyor yaşama sevincim
Bazen yok oluyor nerden geldiği belirsiz bir rüzgarla sönen mum gibi
Seni her gördüğümde gözlerimdeki hüznün gittiğini hissediyorum
ve korkuyorum tekrar görmenden
ve seni her gördüğümde yüreğimden ağır ağır demir almış bir gemi güneşin battığı yere
doğru bir eylül akşamı çıkıyor yola ve bütün hüznüleri taşıyor vagonları her gece son
istasyon benmişim gibi içimden kalkan trenler
sen bakınca bir defa yüreğimden kuşlar havalanıyor ve nisana doğru kanat çırpıyor
bilmiyorum sana bu kadar yakinken beni ne korkutuyor
evet yenilgi büyüyen bir zaferdir
evet kaybetmek üzmez insanı
evet gözyaşları bir mutluluğun habercisidir inan bunları biliyorum
ama tüm senli hayallerimi bir kenara koyup gitmekten korkuyorum belkide
belki de senle bir akşam üstü güneşi izleyememekten korkuyorum
belki de senle bir siirin limanından demir alan en güzel sevgi sözcüklerini kaçırmaktan
korkuyorum
belki de bir nisan akşamı boş sokaklarda herkes yağmurdan kaçarken senle
yürüyememekten korkuyorum
belki hasta olduğunda yanı başında elini tutmamamdan
belki dev yalnızlığımı sana anlatamamaktan
en kötüsü senin için ağlayamamaktan korkuyorum
beni anlıyorsun belki doldu yine gözlerim belki akmaya alışkın sevgi damlaları boşuna
benim için
inan yazdıklarım senin için
senin için yüzümdeki tebessüm dudağımdaki şiir
ve aldırmayışım gecelerin isyanına, boyun eğişim senin için
bekle beni bir gün çıkagelirim
senin için topladığım çiçeklerle
öyle birden çıka gelirim kapına
ve sersefil bir ömrü yanında bitiriveririm öylece bir kardelen cesaretiyle gökyüzüne
uzanır ellerim
şehrin tüm yıldızlarını toplar sana veririm
bekle beni
bir gün çıkagelirim

İsmail Özabacı

Bir Harf Neyi Değiştirki

Bir Harf neyi değiştirir ki?
Kelime olmayınca,
O kelime neyi değiştirir,
Dudaktan çıkmayınca...
Ve kalbe dokunmayınca sesin
O dudaktan çıkan
Ne anlamı var...

Ve ne işimiz var bizim
Ayrı şehirlerde, başka yaşamlarda
Kim aldı koydu bizi buraya,
Hangi hayat çok geç
Neyi değiştirir ki? bunları bilmek ...

Bir harf neyi değiştiriyorsa kimin hayatında
O hayatta her şeyi değiştirir bir anda
Belki başka bir zamanda
O harf için yaşayan birileri vardır...
Bir doğum
başka bir ölümün başlangıcıdır belki yürekte
ama sadece...

bazen özlersin yalnızlığı
buna bir harf sebep olur
o harf alır seni götürür
içinde biriktirdiklerini
üflersin doğum gününde bir pastaya
üstünde adın yazan...

İsmail Özabacı

Bir Hiç Uğruna

Sen yokken
Bir el çekerdi geceyi
Kesin senin elin değildi
Uzadıkca uzardı gece
Sen olsaydın anlardım
Zaten ben kendimde değil

Bir hiç uğruna
Uzattın geceleri
Uykusuz bir ömür bıraktın
Bir hiç bu kadar mı?
Uğruna...

Ben uzayan gecelerde
Bir erkek ağlamaktan utanan
Sen kadın gzyağın gökyüzüne bir
Giderken sen bir hiç uğruna
Demek ki bu kadarmığ
Bir hiç...

Bilesin!
Bilmem kaç uykulu gün
Borclusun bana
Bir gün değeceğiz..
Boğuna ağlama
Bir hiç uğruna...

İsmail zabacı

Bir Ömür Aynalarda

Aynalar yalan söyledi bana,
bir kez daha vurdu yüzüme,
ve öylece karşımda durdu,
dışındaki ben,

aynalar kimi zaman dostumuz oldu,
kimi zaman sırlarımızı dinledi,
anlatan da, dinleyen de bizdik aslında,
aynalar bahaneydi,

ve başkalarının gördüğü,
aynada ki biz olduk hep,
aynaya ilk bakan biz,
başkalarına asla öyle bakmadık,
ve yenildik hep,
aynada ki kendimize,
gözlerimizi kapatsakta karşısında,
açtığımızda, bizi izlediğini gördük,
ilk şiirlerimizi okusakta karşısında,
sustuğumuzda sustuğunu gördük,
bir ömür boyunca,
'ömrümüzü aynalarda çürüttük'

İsmail Özabacı

Bir Şehir

Bir şehir bazen çok eskitir insanı, yaşlandırır. Bazen hüzne boğar bir şehir, bazen ağlatır yağmurları. Çıkmaz olur her yol o şehirde, anlaşılmaz olur en açıkta bile. Bazen gözün hiçbir şeyi görmezken bazen göz gözü görmez siste. O duyguya kapıldığın an işte;

Gitmek gerekir o şehirden bir ötekine... yüreğinde götürüleceğini bile bile gitmek gerekir bazen. Sırtında sadece sırt çantan değil taşıdığın, onlarca yük ve anı, elinde bir çocuğun gözyaşı... usulca ve derinden gitmek gerekir şehrin en ana caddesinden.

Bir yolcu otobüsü yada bir okul servisi ne fark eder ki bir gezide olabilir seni o şehre götüren...aradan on yıl geçmiş olsa ne fark eder. Son kez bindiğin otobüs otoparktan giderken şimdi seni aynı otoparka getirmiş ne fark eder. Biliyorum mutlaka bir şeyler fark eder içini titretir o şehrin sokakları, her caddesi her köşe başı aklına bir şeyler getirir. Belki tanıyamazsın el ele dolaştığın caddelerindeki hüznü anımsayamazsın belki çay içtiğin kafeyi, oturduğun parkı.

Eskimiştir her şey gibi duygularda hissettiremez sana o ilk anı...Eski şehir olmuştur artık o şehir. Sen içinde yaşarken eskileri beklide yep yeni bir şehirle karşılaşırsın kim bilir...kim bilir belki aklının ucundan bile geçmez bazı şeyler, zerre hatırlamazsın...sanmam sen kendi içinde içten içe yanarsın.

Eğer düşerse gözünden bir damla yaş o şehrin her hangi bir taşına, sen sil değmez bu göz yaşına.

Sen utanma kader utansın, o yansın. Doğru kişiyi bekler zaten hep insan, kader değilmiş denir, kader istememiş ki eğer kader istememişse zaten doğru kişi değildir. (7 güzel adam dizisinden)

Ve veda vakti gelmiştir o şehre...bir nisan akşamı ikindi vakti,belki aynı otoparktan farklı bir yöne ama o şehri yine ve yeniden terk etmenin burukluğu içinde, ama arkanda biri olmadan bu sefer...önünde olan birine giderek terk edersin o şehri belki o şehirde deli gibi yaşamak isteyerek...

Ve şair bir şehir üzerinden ancak bu kadar fazla gelebilir birinin üstüne, o şehri kendisinde terk ederek. Çünkü bilir yıllar önce o şehrin caddelerine küskün gezdiği yılları, acı çektiği akşamları, caddeleri,parkları, köşe başlarını,kafeleri yüzüne esen ılık rüzgarı,iğde kokularını,sümbülleri kuşları ve kanatları...

O şehirde geçen hayatının en anlamlı ve en güzel günlerini en acı ve en hüzünlü anlarını bir araya getirdiğinde elinde kocaman bir sıfır vardır şairin buruk bir kalp ağrısı ince bir sızı, usunda birkaç güzel anı ve özlemle birikir o şehrin kekremsi tadı.

Bir gün o şehre gitmeye cesaret edebilir belki oda, boş bir kafayla...

İsmail Özabacı

Bir Yarını Seven Adam

eylül bütün eylüllüğünü yitirmiş gözlerinde
hüzün hücrelerine işlemiş
bir yalnız adamı anlatmış
tüm kitaplar hikayelerinde

ne elini tutmuş bu yalnız adam
ne saçının bir teline değmiş
öyle uzaktan sevmiş seni
öyle yanına gelemeden
aslında seni değil
bir yarını sevmiş

ve bitmiş
diğerleri gibi bu aşk
bir adı kalmış
bir de 'gitti' denmiş ardından
yalnız adamın
öyle aldırmandan
'gitti' denmiş

İsmail Özabacı

Birşeyler Eksik Galiba Yaşamımızda

Birşeyler eksik galiba yaşamımızda,
Bir boşluk var gibi sanki,
sana da öyle geldi mi bilmiyorum,
Bir yaşanmazlık bizimki,

Uçurum değil aramızdaki mesafeler
Belki öyle de değil,
Anlatım bozuklukları ve sömürüler
Kimbilir belki hepsi,

Ellerin ya da
Gözlerin değil sorun,
Dokunmakta değil,
Bakmakta,
Bir yarım alışmış sana,
Bir yarım özlemekli yokluğunu,
İşte hepsi bu

Yine batıdan battı bu akşam güneş
Ben kuzeyim neresi diye düşündüm,
Sen yoktun,
Yine doğudan doğacak güneş,
Ve yarın sabah yine olmayacaksın,
Bir şeyler eksik galiba yaşamımızda,

Sabahlarımda
Gül buğusu,
Ve nefes kokusu
Çayıma bir damla limon,
Ve kiraz yaprağı,
Hissediyorum bişeyler eksik galiba,
Yaşamımızda,
Sen yoksun...

(şimdi uzakta o)

İsmail Özabacı

Boşluk

Zamanla alışıyor insan
Bir boşlukla kalbinde..yaşamaya
Sen şüursuzluk diyorsun;
Ben terkediliş adına...

Aynı şeyden bahsediyoruz
İkimizde aslında;
Her zaman aynı yerde
Sızlayan aynı şeyden muzdaribiz...

Bazen gözlerine gelir oturur
Bu boşluk biliyorsun,
Bazen ansızın kalbine,
Sanki içine düşecek gibi olursun...

Kolay oluşmaz bir boşluk
Zaman alır hayatta
Ve geçmişte...
Kısaca boşluk emektir,
Boşluk=Aşk demektir!

İsmail Özabacı

Bu Gece Yinemi Hüzün Doğdu

yine mi hüzün doğdu
yoksa hüzün mü doldu kalbime
bilmiyorum

yine şiir mi yazıldı bu gece
yoksa şiir mi doğdu
sanmıyorum

ne kadar uzak şimdi benden adın
ne kadar yakın şimdi hüzün
bir doğum bir hüzne karıştı
adımı bile bilmiyorum

düzgün cümleler mi içerir bir şiir
yoksa saçmalıyormuyum yine
bilmem kalbinin hangi şehrinde
bağırıp, çağırıp duruyorum
sen şimdi evinde...

yorgunsun belki, kırgınsın
yüzün pembeleşmiş
sıcak mı, soğuk mu elin
bilmem ne zamana değin
üşüdün, yandın

yine mi hüzün doğdu
yoksa hüzün mü doldu kalbime
bilmiyorum

bir doğum bir hüzün
kalbim

İsmail Özabacı

Büyük Sevgin

sana teşekkür ederim
büyük sevgin için;
hiç mi bitmez?
bir anlam veremem!
nasıl sevebilir bir insan?
bu kadar...
en az kendi kadar
içinde yanıp duran
şu aşk döngüsünde
aklıma mukayet olamam
korkarım sevgisizliğinden
nefessiz kalmak kadar

ne zaman seni düşünsem
içime batar bir şeyler
gözyaşımı desem
hayır değil başka şeyler
bin pişman olsanda
neye yarar
sen olmayınca...
hayat boş gelir bana
uzanamam ki,
boşuna uğraşma sana
ellerim kilitli
başka ellerin izi
vurur yüzüne kader
sensizliğimi...
vururda geçer
geçer zamanda sensiz geçer
durur...
ne yapsamda içimde
sevgin gurur....
verir bana
seviyorum seni
en büyük
sevgi...
yaratandan gelen

İsmail Özabacı

Büyük Şehirler

Büyük şehirlerin kalabalıklarında(kırmızı ışıktan geçerken mesela) kaybolmayı seviyorum, yabancı bir evde küçücük odamda seni hatırlatan altı çizili kitapları okumayıda...

Yanlış otobüslere binip kaybolmayı seviyorum, sonra birden inip bilmediğim bir yerinde en yakın çiçekçiyi seviyorum...seni hatırlatan

Büyük şehirlerde yalnızlaşan aşkları seviyorum, büyüyen aşkların eski acılarını seviyorum.

Elindeki çiğdeme sımsıkı sarılan, durakta bekleyen, karşıdan karşıya geçenleri seviyorum. Dondurucu soğukta dışarıda sigara içenleri seviyorum,soğuktan al olan kırmızı yanakları seviyorum...kırık gizli bir kırmızı gülüde yanaklarına benzeyen. Bir yol kenarında öpüşen lise lileri (yol kenarında olmaz ama) seviyorum. Karda olsa her yer, ekside olsa seni düşündükçe içimin ısınmasını seviyorum...

Nefesin gibi kokan Karanfil sokağı, yıldızlar gibi parlayan Tunalı Hilmi yi seviyorum.(Gözlerinde yıldız yıldız) Sakarya Caddesinden geçip Kızılay ın göbeğinde kendimi bulmayı seviyorum,

Büyük şehirlerden gitmeyi seviyorum sonra, sensiz bir şehir neye yarar ki oysa... sensiz bir şehirden yine sensiz bir şehre gitmeyi sevmiyorum... döneceğim eninde-sonunda...

İsmail Özabacı

Cam Kırığı

Bir kuşun kanat
Sesine benzer kalp atışların
Nedense hep beyaz hayal ederim
O kuşları
Çıkarken yorgun yokuşları...

Oysa sen merdivenden
Sanırsın hızlı nefes alıp vermelerin
Hiç heyecanına vermezsin
Yıllardır özlemenin...

Bir an gelir
Yavaşlar hayatta
Şanki bir kanepenin köşesine
İğreti oturmuşsun
Ha şimdi kalktın
Ha şimdi kalkacak gibisindir
İşte o anda
Kalbine tünler o kuşlar
Biraz sakinleşmişsindir...

Birden irkilirsin
Bir cam kırığı sesiyle
Kuşlarda irkilir
Birbirlerinin nefesiyle
Başlarlar kanat çırpmaya
Onlar uzaklaştıkça
Cam kırıkları başlar
İçine dolmaya
Kıpırdayamazsın
Kıpırdarsan içine batar cam kırıkları
Dursan yine o aynı ses
Kulaklarında
Cam kırıkları kalbinde
Başlarsın böyle yaşamaya
Şimdi böyle hayata
Diye saydırmaya...

İçinde ne kadar taşırırsın
Çam kırıklarını
Özledin mi?
Kuşlarının kanatlarını...

İsmail Özabacı

Çıkılmaz Sokak

Ne yöne gitsem
Kalbimin çıkılmaz sokakları
İmkansız çıkılmaz
Pişmanlık çıkılmaz
Hep böyle
Tabela adları...
Hep içimde
Keşke Geri dönsem
Senin yanında görsem
Rüyaları...

Oysa sen
Şehrimdeki
En güzel şeylerin
En güzel anıları
Yıkılır mı o zaman?
Çıkılmaz sokakların
Duvarları...

Bir çıkar yol
Bulurum belki
Kalbimden
Uzanan kalbine
O zaman değişir belki
Tabela adları...
Umut olur, aşk olur
Unuturuz geçen
Kötü zamanları... Reese Witherspoon

İsmail Özabacı

Derine

Derine...
Daha derine batır bıçağını
Sakın ha anlatma
En sevdiğine (eski aşklarını) sırlarını
Belki daha az acır için
O zaman...
Bırak ta bu defa ben gideyim senden
Belki ödeşmiş oluruz o zaman
İkincil gidişlere dayanamam...
Duyma en iyisi sen
Kendini iyi hissetmek için
O ağlamaklı sesimi...
O ilk fark ettiğin
Sarı hüznü görebilir misin bilmem içinde
Hüzünden gözlerimi?
Ve kalbimdeki
O sesi
Duyabilir misin?
Bir o kadar mı? Ya da bu kadar mı değişir
Bir insan? katlanamaz olduğunda hayat...
Tahammül edemediği her neyse
İlk başta aşık olduğu da o değil midir?
Tek bir şey var daim olan
AŞK...
Ki oda zaten yalan...

Derine, en derine, daha derine batır bıçağını
Belki daha az acıtır anı(ları) mızı...

İsmail Özabacı

Doğum Günü

sensiz bir gece mi bu
yoksa yalnızlık mı adı
sevmek gitmek mi demek
ölmek mi yani bir nebze
yarın ben varım
sen yine yoksun
aylardan mart ve soğuk
ben seni düşünüyorum
bilmem biliyor musun
yarın doğum günüm...

İsmail Özabacı

Dua

Kazdığı mezar
Sonrası aldığı paradan
Harçlık vermişti
Çocuğuna mezarıcı
İşte bu yüzden
Dua eder
O çocuk
Her gün
Biri Ölsün diye...

İsmail Özabacı

Dua Bed

Hep mi dua etmeliyim sana;
Yok mu hiç hakkım?
Sitem etmeye...
Çıkamaz mı ağzımdan bir beddua?

Ey ömrümü alıp giden yar,
Yar' in kelime anlamını aşan duygu
Heyy dumanlı dağlar gibi,
Başımda dolanan şey

Sana şudur ki sözüm;

Umudun hiç yarım kalmasın,
Elin boş dönme diye yazıyorum bu satırları
Sen ne diyorsan bende onu diyorum:
Anla olanları...

Aşk kalbinden hiç çıkmasın,
Kapılar yüzüne hiç kapanmasın.
Dönüştür olmasın hiç bir gidişin
Hep vuslatla sonlansın,
Bekleyeni olmayan yolculuğun olmasın...

Herşey gönlüne göre olsun,
Güzel yüreğin yüzünede vursun,
Binlerce güzel anı,
Gözlerinin önünde bir çiçek gibi dursun.

Hiç bir sitem seni bulmasın
Gözlerin yaşla dolmasın
Hayatında hiç bir zaman
Ömrün aşkla Zıyan olmasın...
O güzel gözlerinde,
Işık hiç solmasın...

Eğer varsa yüreğimde,
Kötü bir dileğim
Bunların hiç biri sana olmasın...

İsmail Özabacı

Duvar

Bir Aşk kaç defa bir duvara çarpabilir? Taş bile olsa kendi içinde yansır. Bir duvar gibi durdum karşında üzgünüm...Yüzüme vurdukça sen aşkını ben sustum bir duvar gibi. Büyük bir sessizlikle (taş bile olsa tınılardı oysa) büyük bir ağırlıkla durdum karşında, geçit vermedim sana büyük bir kütleyle...

Taş kalpli derler di mi oysa? Belki bu yüzden sen o duvarın önünde kaç kez eğildin, kaç kez gururunu ezdin, kaç kez haykırdın, ellerini vurdun kanatarcasına, gözyaşı döktün çatlaysıya...

O kadar uzakta değildim oysa, hemen duvarın arkasında...bir ışık kadar yakın belki, bir ses kadar, bir dokunuş kadar uzakta ellerim oysa arada yıllar kadar mesafe olmasa...Bir taş duvar gibi durdu hayat aramızda, sımsıkı, örülmüş kenetlenmiş, yol yok, çıkış yok, etrafında geçit yok, ses yok. Sadece aynı gökyüzüne bakabilirsin, aynı güneşte ısınabilir, aynı mavilikte içini doldurabilirsin, aynı yağmurlar yağar sanada banada ötesi yok...

Öyle uzun ki bu duvar sen de kaç yıl ben deyim bir hayat kadar, evet bir umut var her duvar yıkılır zamanı gelince...hayat beni biraz yalnız bırakabilir misin? Çocukluğumu özledim...

İsmail Özabacı

Duyarsız

çok mu duyarsız duruyorum
ordan bakınca
bende hissettim
haklısın galiba

sebebi nedir bu yılgınlığın?
bu kendinden geçmişliğin
bilemiyorum!
hayata mı küskünüz
sabrımızı deniyoruz
önümü göremiyorum!

birde senin tarafından
bak hayata
iyi sabrettin aslında
ben olsam...
Kestiremiyorum!

Eskiden olsa
Böyle olmazdı sende biliyorsun
Bir şey var içimizde
En derinde
Söyleyemiyorum!
Susuncada olmuyor
Bu kadar şeyi
Biriktiremiyorum!

İsmail Özabacı

Düşlerin Şiiri

Bu gece
Bir avuç hüznü düştü penceremden
Bir basamak diye düşündüm yaşamak
Yenilgi mahkumu bir savaşçıydım
Başımda yalnızlığın mezar taşı
Bu gece
Ölmek daha kolay geldi bana
Üşümek ve yalnızlıksa tezat
Hasret koydum senin adını
Uzak bir şehirdeydin
Bu gece
Toprak rengi bir hayalle düşündüm seni
Kovdum karanlıkları kapımdan
Sır vermedim ser verdim
Bu gece hüznü çıkardım aklımdan
Dört yüzüm var artık
Ve kükürtlü sabun kokusu burnumda
Ben bir hayal sarhoşuyum aslında
Arkamda yalnızlığın ayak sesini duydum
Beni beklediğini biliyordum
Bir yağmur damlasını beklediği gibi toprağın
Biliyor musun?
Seraplar görmüyorum artık
Her sabah bir kara yazıyla uyanmıyorum
Yine aynıymış meğer yüzüm
Bir üniversite kantininde usulca
Önüme düştü sözüm
Gölgede kalınca güneş üşürmüş meğer
Bir şehir bir cinayet demekmiş
Ve en masum isyanlarım
Bu şehirde kenetlenmiş
Bir çığlık olmak
Bir bitmez bekleyiş
Ve umut olmak rüyalarına
Sonra susmak ve
Kahverengi gözlerine dalmak saatlerce
Gül kokar nefesin
Ve sevgi militanıdır sana yazılan her şiir
Bir delinin aşkıdır
Bir kölenin özgürlüğü
Biz aşkı hayal tacirlerinin üç boyutlu çantasından çalmadık
Sonsuzluğa sevgiyle
Beyaz bir gökyüzüyle uzandık
Biz senle nice gölgeler yarıldık
Ağlamaklı nice gün
Sevmeli nice saat
Ve nice ufuk yolcusu uğurladık
Güneş nerede diye sordun
Gözlerini gösterdim
Tereddütte kalmıştın oysa
Biz hayatı senle üç günde yaşadık
Bak artık yağmursuz duygulara gidiyorum

Bir çağın sancısı boynumda
Çiçeklere fısıldadığım şeyler var
Şeni seviyorum.

İsmail Özabacı

Elimden Tutmazsan Öleceğim Sanmıştım

Bir hastane odasında
Yarım kalmıştım
Burnumda bir ilaç kokusu
Elimden tutmazsan öleceğim sanmıştım

En çocuk yanınla yalnız kalmıştım
Annen oluyordum
Baban oluyordum
Ellerinde bir çiçek gibi soluyordum
Gözlerin doluyor lakin
Ağlamıyordun
Belli etmiyordun bana
Bir yıldız gibi kayıyordum avuçlarından
Yüzüm solmuş, gözümün altında morluklar
Bir hastane odasında en sevdiğin adam oluyordum

Ellerimi sıkıyordun
Acıyıyordun istemeden
Belli ki içinden "hayır ölemezsin" diyordun
Aldırmıyordun kolumdaki seruma
Anlamsız bakışlarıma
Başucumda bekliyordun öylece
Uykusuzdun bilmem kaç gece
(ben seni çok seviyordum)

düşeceğim sandım
sana tutunuyordum
belki son kez seni seviyorum demek istiyordum
olmuyordu
üşüyordum
anlarsın diye var gücümle elini sıkıyordum,
vakit gelmişti
zaman dolmuştu
hayatın renkleri bir bir sönmüştü
bir veda kalmıştı geriye
oda sadece ellerineydi
önceleri dokunamadığım ellerine
düz bir çizgiye döndü sonra kalp atışlarım
-/-//-----
sonra sustu ve sonsuza uzandı bu çizgi
elim elinden düşmüştü,
hepsi bu...

İsmail Özabacı

Ellerine Dokunmadan Hemen Önceydi

ellerine dokunmadan hemen önceydi
bir darağacına astığım yalnızlığım,
ve
puslu şehirlerin küf kokusuydu
beni sende tutan şey
ne çektiğimi
yokluğunda akrebe sor
yelkovana sor nasıl yandığımı
ve bir çocuk bulmak ümidiyle tebessümlerinde
sonra düşmek gözlerinden..
bir yıldız gibi
yerlerde bir yağmurdan arta kalan
gözyaşı olmak
hiç ağlamadım say
hiç gülmedim say
gitmeden hemen önceydi hatırlıyor musun
kahverengi bir geceydi gözlerin
bir kızıl ışık vuruyordu yüzüme
susmuştum
yürümüştüm
yorulmuştum
ama durmak yok sevdiğim
saçlarım ıslanmıştı belki
belki uzamıştı alabildiğine
tüm maviler
bizim sanmıştık oysa
çiçekler bizim
eylülde değildi oysa aylardan,
yoksa ben mi geç gelmişim
sitemler istemeden süzülüyordu
ve buğulanmıştı camlarda yazılı adın
sen başka şehirde
ben başka
dalgalanmıştı akşamlar sonra
ve küstü saklı hüznüm
bir ilaç kokusu burnumda
ellerine dokunmadan hemen önceydi...

İsmail Özabacı

Emanet

Bazen bir şans bile vermez
hayat,
hep içinizde uhte kalır
Yaşayın ister o acıyla,
bir ömür, çünkü
hayat aşkı bilmez...

hep emanet kalmıştır
bu yüzden hayattan
bir aşk alacağım var
nerde saklar,
nasıl yapar bilmem
almayacağım artık alttan

yeniden aşık olmak isterdim
ona der bazıları,
şair
unutur hayatta bir oyuncu olduğunu
hep oskarlıktır oysa yaşadıkları

hayat bu sana
verdiğim son Şans
emanetime iyi bakasın
gün gelir elbet hayat
sende yanarsın...

İsmail Özabacı

Eskiden Daha Güzeldi Herşey

Eskiden bir anda söylenemezdi öyle her şey...aşkı önce içinde yaşardın, melankoli ve platonik. Kaçamak bakışlar, uzaktan süzüşler, saçma gülüşler vardı. Sonra araya bir arkadaş girerdi. Ortak olurdu o arkadaş genelde neye 'ortak' olacaksa... sanki Aşk şirketi açıyorduk da oda ortak oluyordu aşkımıza... sağlam olmalıydı bu Ortak yoksa ulu orta yerde bağırıverirdi -' Ali Ayşeyi seviyor' diye...

Sonra kıpkırmızı olur kalırdın öylece, silerdin defterden. Doğum gününe çağırmazdın en kötü ihtimal. 07 uç vermezdin yada sınavda kopya, beden eğitimi dersinde aynı takıma almazdın. Ancak bu kadar kötü düşünebilirdin onun hakkında.

Eskiden küçük mutluluklarımız vardı bizim. Bir cikletle bile mutlu olurduk, çekirdek çitlemekle mesela, kantinden alınan tostumuzu ikiye bölmekle, simidimizi, poğaçamızı evden annemizin ekmek arası yaptığı peynirmizi yada mahallede salçalı ekmeğimizi, komşunun bahçesine kaçan topumuzu, son defterimizin orta sayfasını...(ben ortayı geçtim demezdik asla)

Günler daha uzundu eskiden, akşam olmak bilmezdi...sanki gün birkaç gün gibiydi. Okuldan çıktıktan sonra bir o kadar daha sokaklardaydık ta ki ezan sesini duyana kadar... bizim jenerasyonda özellikle akşam ezan sesi ortak bir zil sesi gibiydi...herkes duyar duymaz ne oynuyorsa,her neredeyse evin yolunu tutardı,sanki büyülenmiş gibiydik hep kulağımızda o dış ses;

- ' akşam ezanı okunmadan evde ol'

Eskiden bu kadar hazır değildi yemekler...pizza ve makarnayı sadece İtalyanların yediğini sanırdık. Bize sobanın üzerinde kızartılmış bir dilim ekmek kafiydi, birde sıcacık çorba oldu mu tamamdır. Elma kokusu kaplardı odayı o sobanın üstünden, oda spreide neydi? o sobanın üzerine geleceğin bilim adamları gibi her şeyi koyar ve dökerdik acaba ne olacak? diye...ya sonrası?

Mesela 'Anne terliği' diye bir kavram vardı. Acıtmayan ama uzaktan etkili, ve her daim annemizin yanında dolaşan, kadın sanki komando gibi attı mı istediği noktadan tam 12 den vururdu. Hatta annemin gizli bir Sniper (keskin nişancı) olduğunu düşünürdüm. Babalar sert olurdu, kışlar gibi. (şimdi kışlar kış mı ya) ataerkil bir toplumda büyümüşseniz, babanızdan hep çekinmişsinizdir o aranızdaki sessiz duvarı kimse fark edemez ama o hep vardır. Eskiden kulak çekmek diye bir şeyde vardı. Şimdi kaç öğretmen bir öğrencisinin kulağını çekiyor acaba?

Eskiden eski şeylerinde tadı vardı...mesela cep telefonu olmamasına rağmen aklınızdan geçen arkadaşınız karşınıza çıkardı ve hep şu cümle kurulurdu -'tam bende sana geliyordum'

bizi bir araya getiren şey neydi acaba? Yada komşuların evine habersiz dalmak nasıl bir cesaretti? Sırf cep telefonu üreticilerine gıcıklık sırtına ankesörlü telefon alıp gezen kaç kişi var acaba? Yada habersiz kaçımız misafirlige gidebiliyoruz en samimi arkadaşımıza bile?

Çok mu varoş oldu bilmiyorum yazı, ama hiç burjuvai olmadığı kesin... ki denizi olmayan küçük bir Karadeniz ilçesinde büyümüşseniz anlarsınız bazı şeyleri. Şimdi ne kadar sosyaliz oysa...facebook,twetter,instagram ama bir o kadar yalnızız ki..tek ve en samimi arkadaşımız şu an bunları okuduğunuz PC' niz. Şu öz eleştiriye de yapmadan edemeyeceğim adama demezler mi?

- 'e kardeşim sen o zaman bu yazıyı neden facebook dan paylaşıyorsun.'

İşte o tartışılır  ...(denedi)

İsmail Özabacı

Ey

Ey...
esmer hüzünlerimi
gözlerimden okuyan yar,
ancak sana yakışır
Ey le başlayanlar...

İsmail Özabacı

Ey Gece

Yar olup
Yaramı deşme ey gece
Nice yarlar geçtim
Yardan öte
Sen kendini karanlık san
Sen kendini yalnız
Bahtım karadır senden
Yalnızlığım en az senin kadar
Bak yine gece
Ekliyorum acımı yine
Ne senin haberin var bundan
Ne de yıldızların
Ey gece
Bir o biliyor yandığımı
Bir o anlıyor beni
İnan gece bahane
Ey gece
Sen de bekle benim gibi güneşin doğuşunu
Hadi sıyrılmış karanlığından ve
Ayağa kalk artık
Haykır dünyaya
Yıldızları sevdiğini
Ey gece

İsmail Özabacı

Ey Koca Çanakkale

akşamlardan 18 Şubat akşamı
gecenin ikisinde ışıklar yanıyor evlerde
vatan, vatan diye çarpıyor bütün kalpler
bir korku var gözlerde
19 şubat sabahı kara bulutlar dolaşiyor Çanakkalede
ve vatan başlıyor söze
etraf kan kırmızı, her yer alev alev yanıyor
güneş üşüyor, toprak ağlıyor
ey koca Çanakkale
tarihe adını ' Çanakkale geçilmez' yazdırdın
düşmana kendi mezarını kazdırdın

bu ne savaştı bu
bu Türklüğün yeniden doğuşuydu
bu insanlığın onuruydu
bu Çanakkalenin düşmana mezar oluşuydu
ey koca Çanakkale
tarihe adını ' Çanakkale geçilmez' yazdırdın
düşmana kendi mezarını kazdırdın

kimler yoktu ki Çanakkalede kimler
liseden sırasından kalkıp glenler mi?
yoksa ellisinde ki dedeler mi?
sırtında çocuğu mermi çekenler mi?
ey koca Çanakkale
tarihe adını ' Çanakkale geçilmez' yazdırdın
düşmana kendi mezarını kazdırdın

conk bayırında bir asker vardı
daha çocuk denecek yaşta
elinde bayrak, gönlünde vatan vardı
ilerliyordu en başta
arı burununda bir yiğit
heybetinden düşman ölüyordu
bakışları kartal, elleri pençeydi
vurduğu yeri parçalıyordu
anafartalarda bir aslan vardı
vurulmuş alnından yatıyordu
son nefesinde kükredi o aslan
'Çanakkale Geçilmez' diyordu
18 mart sabahı ezanlar daha bir gür okundu
ezanlar daha bir çoşkulu
işte Türklüğün adını
Çanakkale duyurdu

ey koca Çanakkale
tarihe adını ' Çanakkale geçilmez' yazdırdın
düşmana kendi mezarını kazdırdın

İsmail Özabacı

Ey Yar

Ben Şimdi nasıl anlatayım seni sana?
Hangi söz yeter seni anlatmaya?
Hangi Őiir daha güzel yűređinden?
Hangi dađ daha yűce senin gűnlűnden?
Hangi melodi daha çok huzur verir bana
Senin sesinden?
Kim indirebilir bir bakıŐla yıldıŐları gűkyűzűnden?
Senden başka yar
Yar yok bana senden başka yar
Bir gece gelir misin bana yar?
Gelip merhem olur musun yarama
Ey yar?
Gűnlűnű, sűzűnű, bakıŐını,
Yűređimi yakıŐını sevdim.
Ben beni sevdim.
Ben űteki yarımı sevdim

İsmail Özabacı

Gece Olur

Gece olur
Gölgeler uzar sokaklarda
Gitmeye meyleder gönül
Terkedilesi bir sevgili olur
Zaman
Hangi gece vardır ki
Ay yarım kalmasın
Sevdiğinden ayrılmış bir yürek gibi
Hangi gece vardır ki
Geçmez zaman
Ve
Hangi gece varsın ki zaten yanımda
Ellerini tutamam

İsmail Özabacı

Geceler Alabildiğine Eşit

kimseler görmedi yüzümü
soruda sormadılar
öylece geçtim aralarından
sana doğru geldim
kapanırken tüm kapılar yüzüme
geceler alabildiğine eşitti senin şehrinde
ben sana geldim
yabancı dediler arkamdan
biraz fısıldadılar
ama hiç soru sormadılar
elimde çiçekte vardı oysa
elimde sevdiğin çikolata
kimseler bir şey sormadı ama
ben sana geldim sonra
geceler alabildiğine eşitti

İsmail Özabacı

Geç Değil

Geç, çok geç anlıyor insan
Kaybettiği en değerli şeyleri
Çünkü yerine hiçbir şey ve hiçbir kimse konmuyor...

Pişmanlık,perişanlık,yalnızlık
Kabul ettikçe yenilgiyi
Biraz daha uzaklaşıyoruz
Yakalamaya çalıştığımız hayallerimizden
Oysa zaman; bir an bile durmuyor
Acıdan kavrulurken yüreğin
Geçmiyor sandığı saniyelerde bile...
Sana inat,bana inat,bize inat
Zaman akıp geçiyor
Ve bu koskoca ömür yavaş yavaş tükeniyor
Oysa ki tek bir anlayan buluyorsun seni
Şu koskoca dünyada
Onu da kaybedince
Hepten anlamını yitiriyor hayatın tüm güzellikleri.

En çok rahatladığın an belkide
Boğazına düğümlenen sancıyı
Akıttığın an oluyor gözlerinden.

Evet,çok geç anlıyoruz bazen
Bir şeylere geç kaldığımızı
En büyük hatalardan dönmek için çok geç kalıyoruz
Geç farkediyoruz hayatı kaçırdığımızı
Ve en acısı da
Yarın dah da geç kalmış olacağımız...

Aslında yaşıyorsan, umut vardır her zaman
Yaşıyorsan eğer; hayat acıya da değer...
Nefes alıyorsan, hiçbir şey için
GEÇ DEĞİLDİR
HIÇBİR ZAMAN.

İsmail Özabacı

Gereksizse

Gereksiz ise söndür lütfen, içimdeki umut ışığını... mümkünü varsa çık aklımdan, gelme zamanlı zamansız kalbime! Ya da uğramasın gözlerin bir şarkıda veya şiirde düşlerime... bulandırmasın zihnimi anılar, söyle uzak dursunlar benden senin uzak durduğun gibi.

Bazı şehirler seni hatırlatmasın mesela, uçan kuşlar, kanat sesleri... mavi bir gökyüzü, bahar kokusu, iğde dalı, kiraz kırmızısı, çilek tadı...

Sancımasın yüreğim aklıma geldikçe o gittiğindeki büyük acı...

Otogarlar ve otobüsler kahrolsun, götürmesin hiçbir yere sonu kavuşma olmayan yolcuları...

Yazılmasın hiçbir mektup, mesaj okunmayacaksa içten, başkasına verilecekse en sonunda yakmak için veyahut saklamak için, gözyaşlarıyla yıkansın daha iyi...

Oysa ki hani -' bir arkadaşına bakıp çıkacak' tı hayat... bize yalan mı söyledi? Neden bakıp çıkmadı, o canlı müzik söylenen üniversite kafelerinde mahsur kaldı aşk... bu kadar kolay mıydı oysa? bir ömrü sersefil, kırık dökük bırakmak, kolay mı öksüz kalmak böyle yetim? miş gibi....

Oysa ki kimsenin suçu yok denir, kimsenin gücü yok... elindedir oysa her şey, verdiğin kararlar o yıllarca tutmadığın elindedir, dokunmadığın... kaderden öte bir kader vardır evet ama bu senin kararlarındır...

Şimdi ruhunu yaslayacak bir ruh ara kendine... üçüncül insanlar bul ki ne kadar yarısı ise ruhunun... tarifi varmıdır bilmem o zaman bu durumun?

Sadece gereksiz ise söndür lütfen boşa yanmasın (kalbim) ...

İsmail Özabacı

Git Gidebildiğin Yere

sil kendini hayattan
kaç kaçabildiğin yere kadar
soyutla...

engelle,
kov beni kapından
sonra git gidebildiğin yere
ben memnunum hayatımdan

bakalım ne kadar dayanacak
taş kalbin
çatlamadan
bir çakıl parçasına

git gidebildiğin yere
ömür gidiyor çok mu?
derdini anlatacak
kimsen yok mu?

sil beni,
kov beni,engelle
kapından çevir
ben o kapiya hiç gelmedim ki
sen kendi içinde dağları devir

git gidebildiğin yere
dur ve bekle
bir gün gelir

bir gün gelir kavuşursun elbet
kendine...
bir doğum gibi düşüverir
kalbin önüne

başkalarına değil
kendine öğret gitmeyi
git gidebildiğin yere
o yer
durduğun yer olmasın sakın

sil, engelle, git
bu gece doğ...

İsmail Özabacı

Gözlerinin Şiiri

Gözlerin
Bir yeşil vadinin ortasında
Durmuşum gibi
Gözlerin
Bir kuytu ormanda kaybolmuşum gibi
Ne olurdu sanki
Gözlerin gibi yeşil olsaydı gökyüzü
Yeşil olsaydı tüm denizler ne olurdu
Ah gözlerin sevgilim
Her mevsim yeşile çalar artık yüreğimde
Her bahar yeşille başlar içimde
Ben şimdi gözlerinin hasretinde
Bilmem ne yaparım

Gözlerin uyandığında bir sabah
Işık saçar odama
Gözlerin her gece
Yıldızım olur karanlığıma
Gözlerinin içine daldığım akşamlarda
Tüm hüznleri atarım
Bilmem ben sensiz ne yaparım

Gözlerin
Gözlerin sevgilim
Uzakta şimdi
Ama bir o kadar da yakın bana
Kalbimin tam ortasında gözlerin
İnan ne yana baksam yeşil
Kimi görsem sen
Gözlerin benim gözlerime geldiğinde
Yani gördüğünde beni
Bitecek bu hasret sevgilim

Gözlerin
Ben gözlerinin hasretindeyim
Ben sözlerinin hasretindeyim
Ben gülüşünün
Ben senin hasretindeyim
Biricik sevgilim..

İsmail Özabacı

Gül ve Ayna

sen aynaya bakınca
uyanır güller uykusundan
sen gülünce,
içimde bayram gibi sevinçler açar
sana vermek istediğim
her beyaz gül
aynaya her bakışıdır,
bilesin...

İsmail Özabacı

GülüŖün Ve Gözbebeklerindeki Yıldızlar

hiçbir gülüş
hiçbir yüze
böyle yakışmazdı inan
ve inanmazdım görmeseydim bir gece
bir yıldızın kayıp gözbebeklerinde durduğuna

senin gülüşün değil mi?
bir hüznü alıp götüreren yüreğimden
gözyaşın değil mi anlam veren yalnızlığa
hiç bir gülüş
hiç bir yüze
ve hiç bir yıldız gözbebeklerine
bu kadar yakışmazdı inan

bir çiçek ismi değil mi gülüşün
yoksa gülüşün bir çiçek mi?
hiç bir gülüş
hiç bir yüze böyle yakışmayacak inan
ve hiç bir yıldız gözlerinden böyle kaymayacak yüreğime
inan

bir gece bir yıldızın kayışına şahitken
bir şiir işte,
hayatın tam içinden...

İsmail Özabacı

Güzel Olur Güzel İnsan

Güzel olur elbet uyumak
Güzel olur elbet uyanmak
Yeni bir günü yaşamak
Senle...

Arada kalır herşey,
Güzel olursa;
Yaşanmışla...yaşanacakların

Bir ömür;
Bir hayatı paylaşmak
Sevdiğinle uyandığında,
Sevdiğinin kollarında
Güzel olur güzel insan....

İsmail Özabacı

Haketmek

Bir hayatı yaşamak
haketmek için seni
anlamak için
çabalamak
gözlerini...

İsmail Özabacı

Hayal Kırıklığı

Elbette zordur ikincil ayrılıklar
Üçüncü kişiler yüzünden
Farklı şehirlerde aynı şey için
Çarpıp kalpler oysa ve;
En büyük hayal kırıklığıdır hayat
İnsanı ters köşe eden
Kaderin çizgisinde
Zikzaklar çizen

Öyle özlem doluyken
Söylemene bile fırsat vermez bazen
Hayat senaryosunu yazar
Tüm planları bozar

Kısa bir rüyadan
İbaret olmamalı aşk
Böyle inanmışken
İnat etmeli hayata
Tüm hayal kırıklıklarına rağmen
Oysa bu yüzden kırılığandır hayat
Esnektir bir yere kadar
Ve bazen sonsuz kavuşmalar için
Küçük ayrılıklar kurgular
En büyük hayal kırıklığını
İşte o zaman
Hayat yaşar...

İsmail Özabacı

Hayallerini Çalan

karşında öylece dimdik durduğunda hayallerini çalan adam, gözlerinin tam içine bak...bak ki korksun sevginden,büyüklüğünden.Gitmeye cesareti kalmasın, kalmaya hali. Gideceği başka bir yolu kalmadığını anlasın, hayal hırsızının. Aşkta asla eşitlik yoktur. Eş olmasın sana, aşk olsun sadece ona. Büyük bir aşkı bir yangın yerine çevirip giderken, arkasına bile bakmayan hayallerini çalana. Hiç acele sevmedim oysa ben seni...yavaş yavaş sindirdim içime. Bir Nihavend makamı gibiydi ve nihayet bitti. Susuyorsun, saklama kendini benden giderken. Issız olmasın gecelerin, çatı altları,kuytu köşeler mekanın...bir canlı müzik bir kafede hiç çalmasın eğer bir aşkı unutturacak sa...hayallerini çalan adama...

Gitmek demiştim ya demin...hiç bir gemi demir atmaz bir limana, ağır ağır yol alır oysa en güvensiz zamanda...bir deniz feneri gibi aydınlattı gözlerin yollarımı..giderken habersiz... şimdi senin durduğun yer, vazgeçişlerinin başladığı yerdir. En iyisi de sevgili giderken en sevdiğini yanında götürmektir. Hayallerini çalarken bir adam bunun farkında bile değildir...

en son ' görüşürüz' demiştin oysa...hayallerini çalan o adama. Rüyalarda görüşürüz ancak, oda iki eş ruh olursa...berzaha kadar gider bazı aşklar derler, ama inanma...

bir hayalden ibarettir hayat nasıl olsa...o yüzden sakın hayallerini çalan adama kızma...bir çizgi çektiğinde kader ulu orta yoluna, atla ve geç üstünden küçükken oynadığın sek-seklerin hatrına...şimdi gözleri kapalı, yüreği yaralı bir adama dönüşmüştür belki, yılların yorgunluğu omuzlarında...sabırsız bir memleket akşamında,kendi içine hapsolmuştur. Kendi hayallerini çalanlar asla suçlu olmazlar hak katında...anımsa..kendine verdiğin sözlerini...o masum gözlerini...

sakın ha ağlama...değmez
hayallerini çalan adama...

İsmail Özabacı

Hayatın Anlamı

üşümek akşam üstleri bir bankta hayat
yüreğinin sıcaklığını yansıtmak yüzüne bir nebze
elini tutamamak belki hayat
soğuk bir gecede

nedeni var mı bu nefes almanın
durdurulabilir mi yoksa zaman
yarınlar mı üşütüyor içimizi
kurşunlar mı yoksa bizi yakan
anılara bir an dalarken insan
sonbaharı ne kadar unutabilir ki

ey aşk,
ey hayatın anlamlı yanı,ey duyguların şahı
ey kelebeklerin son durağı
ey üşümelere sebep
ey kuşların kanat çırpışı
hadi saklama artık kanatlarını
herkes bilsin melek olduğunu
belki o zaman anlarız
hayatın hayat olduğunu...

İsmail Özabacı

Hediye

Sınıfın kapısından içeri girdi. Yabancı gözlerle içeriyi süzdü. Öğrencilerde ilk defa derslerine giren bu öğretmene dikkatlice baktılar, tedirgin.

-Tünaydın çocuklar

Hep bir ağızdan ilk tanışmanın, o ilk adımı atmanın heyecanıyla bağırıldılar;

-Tünaydın Öğretmenimmm

Gülümsedi. Oturun çocuklar dedi. Yavaşça pencere kenarına yakın masasına oturdu. Göz ucuyla dışarıya baktı, her tarafta bembeyaz kar vardı. Ufak ufakta atıştıyordu kar. Benim geldiğim yerde yağmaz bu kadar diye geçirdi içinden. Ama benim doğduğum yerde yağar dedi. Kendini toparladı, öğrenciler pırıl pırıl gözlerle yeni öğretmenlerini süzüyor, kimisi düzgün, uzun saçlarına bakıyor, kimisi elbisesine, kimisi ise gözlerinin tam içine,

-Evet çocuklar ben sizin yeni Türkçe öğretmeninizim. cümlesini bititir bitirmez sınıfta bir uğultu koptu, öğrencilerden biri.

-Öğretmenim Mehmet Hoca ya ne oldu?

Bu duyguyu biliyordu, her öğrenci alıştığı öğretmenini sever, onu arardı.

Alışkanlıklarından vazgeçemezdi. Gülümsedi...

-Taini çıktı, artık derslerinize ben gireceğim birlikte işleyeceğiz dedi.

Kimisi tekrar kendi arasında konuşmaya başladı, kimisi ise sevinçle el çırpı, anlaşılan Mehmet hocanın gitmesine sevinenler olmuştu. İlk ders ve öğlenden sonra, ne yapabilirim diye düşündü. Biraz düşünmeye ihtiyacı vardı, çocukların oyalanması için bişeyler düşünmeliydi, ilk dersten dersle çocukları sıkmak istemedi.

-Çocuklar bu ders kompozisyon yazmaya ne dersiniz?

Çocuklar ders işlemekten daha iyi olacağını düşünerek hep bir ağızdan;

-Tamamm, öğretmenimmm diye bağırıldılar, kimizi gönülsüz, kimisi sevinçse beyaz bir kağıt çıkardılar, ve yazmaya başladılar. Konu: konu yok serbest.

Tekrar ağır adımlarla masasına döndü, elini başına dayadı ve dışarıyı izlemeye koyuldu, iyi mi yapmıştı? gelmekle... oysa mutluydu o şehirde... mutlumuydu? belkide kendisinin bilmediği soru buydu? neyi bırakıp? nereye gelmişti? hayat bir şekilde devam ediyor, acısıyla tatlısıyla diye düşündü. İyi mi yaptım?

-İyi yaptınız Öğretmenim. sesi ile irkildi, sanki düşüncelerini okumuş gibi sınıfın yaramazlarının bir çocuk, bu ders iyi yaptınız, sayenizde kompozisyon yazıyoruz diye seslendi. Gülümsedi. Duvardaki saate baktı, farkında olmadan dersin sonunun yaklaştığının farkına vardı.

-Hadi çocuklar getirin artık yavaş yavaş, bakalım neler yazmışsınız?

Dışarı çıkmanın heyecanı, birer ikişer koşar adımlarla kağıtları masanın üzerine bırakmaya başladılar. Kimisi bir paragraf kimisi kağıdı dolurmuştu, Yılmaz ERDOĞAN'ın şiiri aklına geldi.

Herşey yazılabilir beyaz bir kağıda

Nerdeyse sınıfın yarısı dışarı çıkmış, yarisida ayakta kağıtlarını bırakmaya çalışıyordu. Biri hariç duvar kenarında ikinci sırada oturan, beyaz tenli, kısa boylu, ipek saçlı güzel bir kız öğrenci, hızlı hızlı bişeyler yazıyor yetiştirmeye çalışıyor gibiydi. Bakışları ona döndü, ama bekledi. Sınıfta sadece bir iki öğrenci kalmıştı.

-Çanım sen vermiyormusun?

-Özür dilerim öğretmenim, az kaldı

-Tamam bekliyorum.

-Bitti öğretmenim. dedi ve beyaz kağıdı masanın üstüne bıraktı, herkesin aksine kağıdın ortasından başlayan, düzgün bir yazıyla yazılmış, ve beş dörtlükten oluşan bir şiir.

Himm dedi, şiir demek?

-Evet öğretmenim size ilk hoşgeldiniz hediyesi

-Saol canım dedi.Çıkabilirsin. Kız gülümsedi ve sırasından çantasını alarak kapıya yöneldi,

bu arada göz ucuyla iyice merak ettiği şiiri okumaya başladı.

HEDİYE

Bir şiir mi olacak?
Sadece hediyen
Kalbinden kuşlar kanatlanan
Sevgili,

Bir söz mü?
Sadece;
Bu karlı ocakta,
İçimi ısıtması beklenen...

Bir defa mı söylemeli?
İnsan sevdiğini
Ve susup beklemeli mi?
Kanatlanan kuşların
İnmesini...

Sadece güneş mi?
Eritmeli
Bunca yıl buz tutan
Kalpleri,
Yoksa güneş gözlü
Sevgili mi?

Bir şiir değil elbette
Hediyen sevgili
Bir ömür olsa gerek...

Bir çırpıda okumuştun şiiri, ve çok beğenmişti, ilköğretime giden birisi nasıl bu kadar güzel yazmıştı. Teşekkür etmek ve ismini öğrenmek için kapıya döndü. Çıkmıştı, hızlı bir iki adım attı, arkasından seslendi.

-Hey bakarmısın canım? Adın ne senin?

Öğrenci arkasına döndü, şaşırılmıştı. Biraz utangaç bir tavırla cevap verdi.

-Sueda, Zehra Sueda öğretmenim....

İsmail Özabacı

Hüsnü Talil

Vardır her şeye güzel bir sebep
Tecelli etmek istedi ki var etti
Cihanı yaradan
Vardır her şeye bir sebep
Yaşamaya sebep sıcacık bir sestir
İnsanın içine işleyen
Bir bakıştır alıp götürən
Masal diyarlara...
Belki bir dokunuştur
Bütün kuşları nefes nefese bırakan.
Bir sözdür belki de
Bütün çiçekleri açtıran
Geceyi gündüze kavuşturan
Ayı dünyaya, dünyayı güneşe,
Küçük bedenini ateşe pervane eden.
Her şeye vardır güzel bir sebep
En güzel sebep aşk olsa gerek.

İsmail Özabacı

Hüznüme Failim Şimdi

Kalp atışlarımı gözlerinde hissettiğim sevgili;

Soğuk bir gecenin, zamansız bir saatinde, sana zaman ayırmak olsa gerek aşk,
hayattan artırabildiğim umudumla, sana yazmak

Hesapsız, tutarsız, öylece,
kalemi elime alıp düşünmeden yazmak, ve gezinmesi gözlerinin bu satırlar üstünde,
aydınlatması kimbilir hangi ağaçtan yapılan bu teksir kağıdının üstünü,

Sonra saçlarının bir sicim gibi sarması yüreğimi,
koklamak gibi bir çiçeği, düşmesi başının omzuma sessizce,
ve üşümen sıcak bir 4 Mayıs gecesi,

Başka bir şehirde, aynı yerde senle olmak,
tarifsiz bir sevinç, anlamsız bir duygu, bir yanı tanımsız ama bir o kadar da anlamlı
bişey bu...

Bir dua nasıl gidip yerini buluyorsa, bir gözyaşı bir sevince filizleniyorsa tutarsız,
ve yazım bu kadar kötüyse gecenin üçünde,
ve soruyorsam kendi kendime,
doğallık nedir diye?

Seni buluyorum her sorunun sonunda, her cevap bu kadar mı yakın olmalı sana, ve her
anlamlı düşünce neden çağırıştırır,
bu dengesiz halimde seni bana,

biliyor musun?
HÜZNÜME FAİLİM ŞİMDİ...
öylesine bir akşamda..

İsmail Özabacı

Hüznün Bekler mi Beni

hüznün bekler mi beni
avuçlarımda mavi bir kan varken
ve granit kokarken her yağmur sonrası
toprak
ki seni toprak rengi bir hayalle düşünürken
hüznün bekler mi beni
bir şehirde...
sonra
bir cemre gibi düştün içime
büyüdü gözlerimde aşkın
hep yokuş yukarıydı hayatım
düştüğümde,
duraksadığımda,
molalarımda
hüznün bekler mi beni
şimdi gitmek zamanı sevgili
şimdi kalmak zamanı
gözlerinden süzülen kahverengi aydınlıkta
şimdi susmak zamanı..
söyleyemediğimde,
anlatamadığımda,
sustuğumda..
hüznün bekler mi beni
bilmiyorum kaç gecedir
bir bilinmez rüyadayım
ki her sabah seninle uyanmaktayım
adını andığımda,
seni sayıkladığımda,
yandığımda,
hüznün bekler mi beni
bak yine hüznün var gözlerimde
bak ellerim soğuk bir mayıs gecesi
bak yüreğim yarım sensiz
hüznün varken gözlerimde,
ellerim soğukken
sensiz yarımken
hüznün bekler mi beni bir şehirde
avuçlarımda bir kristal
beyaz bir gül gözyaşın..
gözyaşın, kristal
yavaşça düştüğünde ellerimden
tutmak güç
susmak zor
uykudasın belki
belki yalnızsın
gözyaşın merak belki
belki özlem gözyaşın..
seni özlediğimde
merak içindeyken başka bir şehirde
hüznün bekler mi beni
benim seni beklediğim gibi..
şimdi çocukluğumu bırakıp bir karadeniz kentinde

yanına geliyorum
eksik bir benle
eksik bir damla gözyaşıyla sana uzanıyorum
çaresiz ellerimi
geri çevirme
ve sor
hüznün bekler mi beni
bir şehirde..
bir şiir yazılır
bir öykü okunur
bir film izlenir
sanırdım
oysa sensiz bir şiir
oysa sensiz bir öykü
oysa sensiz bir film
anlamsız gelirmiş bana
ve sorgulanırmış dev yalnızlığım
yokluğunda..
şimdi bir yıldız soruyorum seni
söyle
hüznün bekler mi beni

başka bir şehrin gecesinden
yeni bir güne uyanmanın ümidiyle
seni düşünüyorum...
ve
seni seviyorum bekleyen hüznünle...

(bir pazar akşamı)

İsmail Özabacı

İhmal

İhmal edilmiş çocuklar
Gibiyiz kaç gündür
Aynada yüzümüze bakan yok
Unutulmuş gibiyiz farkında mısınız?
Arayan soran yok

Kızımın hastalığı,
Ve sen çiçek;
Beni üzen...
Ameliyat sonrası hüznler birde,
Bu içinden
Çıkılmaz düşünceler...

Olmasaydı keşke,
Sonumuz böyle
İhmal edilen sevgiler
Ve şehirlerde kalmasaydı
Aşklar tek başına
Umut et,
Gün gelir belki
Aşk kendini yeniler...

İsmail Özabacı

İki Yabancıyız Şimdi

iki yabancıyız şimdi
aynı şehirde
aynı bulutların altında
iki yabancıyız şimdi
aynı gökyüzünün
aynı yıldızların altında
iki yabancıyız şimdi
aynı iklimde
aynı mevsimde
aynı evde belki aynı yürekte
iki yabancıyız şimdi
aynı şehirde
aynı parkta,aynı bankta
aynı işimde belki kızımız
aynı oğlumuz
iki yabancıyız şimdi
aynı güneş sisteminde
iki yabancıyız şimdi
aynı galakside
iki yabancıyız şimdi
aynı evrende
aynı kıtada
iki yabancıyız şimdi
aynı ülkede
aynı bölgede
iki yabancıyız şimdi
aynı kentte
aynı mahallede
aynı sokakta
iki yabancıyız şimdi
aynı evde
aynı odada
iki yabancıyız şimdi
aynı yürekte
oysa
ellerin aynı
gözlerin,saçların ve yüzünde
sadece biz iki yabancıyız şimdi

İsmail Özabacı

İyi Gelir

İyi gelir,
Sesini duymak
Uzaklarda olsan da
İçime işler bir yol bulup
Sesinin tınısı
Karışır kalp atışlarıma...

İyi gelir elbet
Yüzünü görmek
Şimdi göremesem de,
Isıtır güneş gibi
Eritir kalbimi

İyi olmaz mı hiç?
Güzel gözlerinin bakışını
Hissetmek üzerimde,
Gözlerimden süzülür içeriye

En iyisi de
Sarılmak...sımsıkı
Ve upuzun
Kokunu çekerek içime
Hiç ayrılmadan
Milyon sene öyle durmak olsa gerek
En iyisi ne biliyor musun?
Hep yanında
Olmak gerek...

İsmail Özabacı

Kader

Anne kızlık soyadım gibi
sakladım seni.
ve kayıt altına alınıyordu,
yaşadıklarımız...
adına Kader deniyordu.
biz onu bir çizgi
sanıyorduk oysa
ben gidişine bağlıyordum
bir sicim gibi
sen sahip çıkamayışına...
yoruyordun;

hayat bizi yoruyordu,
biz ise düşlerimizi hayra...
ya yaşadıklarımız;
işte onlar varya
sadece kader
sanıyorduk...içten içe yanıyorduk

Oysa ilk hatayı
yıllar önce yapmıştık
aşık olmakla...
çünkü yazmazdı böyle
büyük bir aşk
kader denen kitapta...

ne kadarda uyuyordu
oysa
senin adınla
annemin kızlık soyadının
ikinci ve beşinci harfi
yazık oldu
kaderimize...

İsmail Özabacı

Kalbin Köşesi

Bir köşeye koyamazsın
İşe giderken kalbini
Seninle gelir o heryere
İçindekilerde birlikte....

Rafa kaldıramazsın bir akşam üstü
Sevinçlerini ve hüzünlerini
Üzerini örtemezsin, kilitleyemezsin sandılara,
Kalbini...

Unutmuyada çalışamazsın
Bedeninin içinde olduğunu
Bir bakışla yada
Bir merdiven çıkışta
Hatırlatır yanında olduğunu...

Çıkarıp atamazsın
Anılar gibi aklından,
Bırakıp çıkamazsında
Nefes alamazsın o zaman...

En iyisi dersin,
Onunla yaşamayı öğrenmeliyim
Ve göz yumarsın herşeyine
Bırakamazsın onu
Bir köşeye...

İsmail Özabacı

Kalbinin Labirenti

Geleceksen beklemeliyim seni,
ama gideceksen;
sevmemeli...
gitmeleri sevmedim zaten ben,
seveceksen,
sevmeliyim seni,
arayışlar içindeysen eğer,
bulmalıyım,
kaybolmalıyım arayışlarında,
labirent gibi dönüp durmalıyım kalbinde,

seveceksen,sevmeliyim
geleceksen beklemeli,
gideceksen;
gitmeliyim...
seveceksen sevmeliyim,
ya da bir çıkış bulmalıyım kalbinin labirentinden,

İsmail Özabacı

Kapı

Zamanla soğursun her şeyden, umursamazsın, geç anlarsın yavaş yavaş ve içten gittiğini... son defa kapın çalınır, oysa kapıyı çalanda sensindir içinden kim o diyende... Giderken bile çok iyi anlarsın hiçbir şey söylemeden...susanda sensindir gitme diye bağıranda...

Görmek istemezsin yüzünü oysa görmezceden gelende sensindir deli gibi özleyende... Bir kitap kapağı gibi, eğri oturalım doğru konuşalım istersen...evet bu defa ben gittim senden, sen bana gelirken yolda karşılaştık, gözlerini kaçırdın benden...bir zamanlar kendini kaçırdığın gibi...

Evet, ben istemedim bazı şeyleri...çünkü gördüm içinden geçenleri.

O yüzden kapattım kapılarımı daha sen çalmadan anılarımı...hiç üzülme, sitemde etme, ikimizde böyle olmasını istedik, kimimiz çok severek kimimiz boş vererek...

Her kapı bir gün açılır elbet, önemli olan çalmasını bilmek...

İsmail Özabacı

Kararsızlık ve Pişmanlık

-'Biz hep buradaydık, bu çınarın altında ve Aşk oldukça hep olacağız, ha unutmadan ayrılıkta yanımızda dönüp dolaşıp buraya geldi'
İlk başlarda bağırsıp durduk, ama kimselere sesimizi duyuramadık. Başlarda ' pişmanlık' sarmaşığı vazgeçirmeye çalıştı, ve bende fesleğeni kararsız bırakmaya tam o esnada 'ayrılık' ta gelse olacaktı. Ama şu koca çınar nereden çıkıp geldiye tüm işi alt üst etti. Bizi bir kenara attı, kökleri ile de ayrılığı savurdu. Ve fesleğenle sarmaşığa siper etti gövdesini ve çok büyüdüler. Büyüklerimiz öyle söylerdi zaten 'Büyük Aşk' lar hiç bitmezmiş, çabuk büyümüş ve bir çınar gibi köklü olurmuş. Biz burada bekleyeceğiz elbet bir gün bize de bir iş düşecek.
Bizim anlamadığımız bu çınarın tohumunu buraya kim getirdi. Yoksa bir kuş mu?
KANATLANAN

İsmail Özabacı

Kendimi Unuttuğum Geceler

kendimi unuttuğum geceler oldu biliyor musun?
ve sayıklıyordu oda arkadaşım
'maviye dönecek elbet gözlerin' diyordu
saçmaydı

tutarsızdı

boşunaydı

çırpınmıştım sadece
bu hayat kavgasında ve
insana özgü herşey yaşandı
bir yurt odasında..

ama

geriye dönüp baktığımda
bir kendimi göremedim

soluk aynalarda

suretin vardı

gözlerin sonra...

sonra o gül yüzüne rastladım

bir sabah uyandım

düşümde seni görmüş gibi

gülüyordu yüzüm

kendimi unuttuğum geceler oldu
biliyor musun?

İsmail Özabacı

Kerem Misali

Nereden bilirdim senden uzaklaşmanın
Hayattan,sevdadan uzaklaşmak olduğunu
Ne bilirdim,sensiz doğan hergünün sonunda
Karanlık kuyular olduğunu.
Yusuf misali bir ömür o kuyularda...

Sana veda ederken,
Tozu dumana katarak
Yıkılmış aslında hayaller
Ve ben bir ömür o enkazın altında...

Elveda derken sana
Bütün çiçekleri solmuş bahçemin
Kimi menekşeye ağlamış,kimi reyhana
Kimi de güle
Bir ömür,bülbül misali...

Ben bırakırken elini
Bütün güzel şiirler silinivermiş
Önce dizeler ayrılmış birbirinden
Sonra harfler bırakmış birbirinin elini.
Kaybolup gitmiş uyak da redif de
Ve bir ömür ölçüsüz yazılmış
Bütün şiirler Veli misali...

Ve öyle bir zaman gelmiş ki
Bir kardelen cesaretiyle
Çıkıvermiş enkazın altından
Ö büyük sevda.
Yusufa gün doğmuş
Mısıra sultan olmuş.
Gül, bülbüle yar olmuş.
Ve bütün şiirler aşkı anlatır olmuş
Bir ömür,Kerem misali...

İsmail Özabacı

Kırintı

Eski bir
Şiir kitabının sayfaları
arasına yazılan
küçük sevgi notları,
Büyük bir aşkın son kırintıları....
(-ymış meğer)

o kırintılar ki
en masum zamanında aşkın
belkide
en zamansız anında
belkide sevdiğin karşında
en an be an yazılan...

bir kırintıdan
büyük bir sevgiye dönüşürmüş
böyle küçük biriken aşklar
elbet aşıklar yorulurmuş
emeksiz olmaz
böylesi büyük aşklar

küçük kırintılardan
Büyük ekmekler olur derdi
Bir öyküsünde babam
belki
böyle küçük
aşk kırintılarından da
büyük emekler olur
o emekler
boşa çıkmaz elbet
gel zaman git zaman

o eski şiir kitablarının
arasında kalan
kuru bir fesleğen
düştüğünde toprağa
binlerce fidana can verir
geç bakalım
ey zalim zaman
elbet bir gün
gün döner devran gelir

İsmail Özabacı

Korku Zaman ve Yenilgi

bir günaydın kadar
yakınında olmak, her sabah
sonra dinlemek gözlerinden
yazılmamış bir Őiri
ve   kavram
korku,
zaman,
yenilgi,
korku ki
sensizlikle başlar içimde
büyüdükçe büyür yokluğun geceleri,
zaman ki seni bana
bir yaklaŐtırır
bir uzaklaŐtırır
salıncak gibi...
yenilgi
suretimin yansıyıp gelmesi boşlukta
yorgun bir yolcu gibi
  kavram,
   zlem,
  Őir,   kelimededen..

İsmail  zabacı

Matemde Nisanın

Rüzgarı senden aldı sonbahar
Sen aldırmadın,
Ellerin soğuktu;
Ellerin boş bir nisan,
Yağmur ikinci adın,
Ve ağlamaya alışkın gözyaşın,
Hasretlerin vardı senin,
İkinci vakti, yalnızlığın..
Aldırmadın;
'Niye' diye sorduğun her soruda
Ortasında gözyaşın,
Işığın hayata inat,
Rengi gözlerinin alabildiğine,
Ulaşılmaz bir yerde, eminim
Matemde nisanın...

İsmail Özabacı

Mavi Yolculuk

Zifiri bir karanlığın ortasında
Tıpkı sen gibi düşündüm ben de
Seni ve sensizliği
Ve binlerce sen geçti yüreğimden
Bir şiir, bir türkü, bir çiçek
Belki de bir radyo programı
Geceyi, hüznü ve sensizliği paylaştığım
Kelimelere dökülmeyen bir çok duygu
İster sevgi de adına ister aşk
Upuzun bir yolun başında
Yorgun ve kararsız
Yinede senle birlikte
Yolculuğumuz bu sonsuz mavilikte

İsmail Özabacı

Mevsim Ertesi Bir Aşkla

Mevsim ertesi bir gecedeyim
Zifri bir karanlığın ortasında ellerim
Sol yanımda bir sızı
Ve bilinmez bir neden daldı gözlerim...
Son kullanma tarihi geçmiş
Hüzünlerimi çıkardım gün yüzüne
Ağarmakta olan geceye sürdürdüm bi nebze
Sonra sabah olmasını bekledim
Biraz ilkbahar, biraz toprak karıştırıp
Yüreğimin tuvalinde
Gözlerinin rengini elde etmeye çalışıyorum şimdi
Rüyalarımda,ellerini,yüreğini arıyorum
Hayallerde
Ay yüzünü
Ne kadar özlediğimi düşünüyorum...
Mevsim ertesi bir gecedeyim şimdi
Kendimi yoruyorum
Çiçek isimleri ezberliyorum
Şeni daha kolay tarif etmek için
Aklıma düşmen hoşuma gidiyor
Ki hiç çıkmaman
Düşündürüyor beni..
Şimdi soğuk bir yaz mevsimi bu şehirde
Ben seni mevsim ertesi bir aşkla bekliyorum

İsmail Özabacı

Muallak Aşk

Muallakta kalmıştır her aşk
İster istemez
Bir boşluğa dönüştüğünde
Muhakkak...

Bir şehirde yalnız kalmıştır
Yaralı bir yürek
Gerisi zaten
Muallak...

Bir aşk muaallakta kalmışsa
Tamamlanacaktır muhakkah...

İsmail Özabacı

Mum Işığında

bu gece
hayalini almışım karşıma,
mum ışığında
dışarda gece dar
dışarda gece ayaz
mevsimlerden kış mı, bahar mı belli değil
mum ışığında düşündüm seni,
mum ışığında sevdim yeniden
belki de yüzüme vuran bir ışığı
beni sana bağlayan şey,
ve bir şarkı çalıyordu uzakta,
seni düşündüm sevgili..
bahar dedim gözlerin,
oysa bir mum aleviydi,
ışitan odamı...
bu masa, bu sigara, bu çay, yalnızlığımdır,
bir de bahar gözlerin olmasa,
yanmışlığımdır bu gece
titrek bir mum alevinde
tükenişimdir..
bahar gözlerin olmasa.....

İsmail Özabacı

Mutlu Ol Sevgili

Mutluluk,
Ne içten olmayan bir 'Merhaba'
Ne yeni bir araba
Üstelik kırmızıda değil...
Ne yeni güne uyandığında
Baş ucunda...
Bir çiçek de değil mutluluk
Baharda mesela ilk açan çiçeği görmek
İlk uçan kuşu ilk öten...
İğde kokusu çekmek ciğerlerine.
Yazın sıcağında çatlamaş dudağında
İnce bir su tanesi
Görmek bu gözlerle kahverengi kahverengi
Toprak gibi yani
Çekmek gibi kokusunu yaz yağmuruyla...
Mutluluk..Ülkenin en yaşanabilir kentinde yaşamak belki
Senin için...ama sensizken değil mutluluk
Yeşil parklarında değil oturmak bankta
Çıkmaz sokaklarında mutluluk gir bak
Sonbaharda süpürdüğün yaprak
Bir türlü öremediğın atkı değil mutluluk
Onu takamamak...
Kar yağdığında kardelenlerden saçına taç....
Ve oturamamak mutluluk değil
Uzun ve sıcak kış gecelerinde
Dizinin dibinde...
Tutamamak değil kar tanelerini
Zaten onlar değmiyorlar birbirlerine
Ellerimiz gibi...
Mutluluk senin için
Aynada gördüğün kendin belki
Yada gözlerini benzettiğın kızın
Saçının değışen rengi yada kendi
Ama öyle değil mutluluk...
Mutluluk mazide ki sadece
Bir gün belki...
Sonu belli olmayan koca ömründeki
Sadece bir gün
Bunu en mutsuz olduğun gün düşün...
Mutluluk tabi ki en çok yakışan
Şey sana...
Üstünde en iyi duracak olan..
Belki yaşamasına sebep arabesk bir aşğın
' sen mutlu ol ne olur' dinlerken.

Mutluluk kısa bir şiire başlarken
Birden satırlar dolusu sen yazmak
Ve havalanan kuşlara,
Konacak yer olmak mutluluk...
Haydi şimdi git
Sevgili mutlu ol..
Bu bir temennidir...

İsmail Özabacı

Ne Çok Söyleyecek Şey

Ne çok birbirimize söyleyeceğimiz söz var değil mi?
Ne çok duymak istediklerimiz?
Ne çok görmek istedik oysa birbirimizi di mi?
Ne çok göremedik aynı filmi...
Ne çok aynı şarkıya eşlik edemedik;
Ne çok aynı kitabı okuyamadık
Farkında mısınız?
Ne çok hiç beraber yaşayamadık, yaşlanamadık...

Kaç otobüs durağında bekledik?
Kaç saçak altında sürüklendik?
Kaç yalnız banka oturduk
Kaç kez sımsıkı kenetlendik...
Kaç ortak anımız oldu?
Kaç anı bizi buldu?
Kaç saat, kaç gün seninle hayatım doldu?
Kaç gün birbirimiz için yandık?
Kaç sabaha beraber uyandık?
Kaç kez hayal ederek gözlerimizi yumduk?
Kaç kez beraber uyuduk?

Ne çok beraber ısınmadık?
Ne çok beraber üşüyemedik?
İçimiz titreyerek giderken
Ne çok bunları düşünemedik?
Kaç kez koşmadım ardından?
Kaç kez aramadım? neden?
Kaç yıl dayandım sensizliğe?
Neden hiç ağlamadım?

Neden bu kadar çok şey sordum sana?
Neden sorguladım?
Neden yordum seni bu kadar?
Neden hep aşkı suçladım?
Kaç kez İnanmadık birbirimize?
Kaç kez yalan söyledik?
Kaç kez neden böyle saçma sapan bekledik?
Neden dayanılmaz olduğunda?
Her cümlemize soru işareti ekledik?

Kaç yıl oldu sahi?
Yaşayalı bu hayatta?
Hiç dönüp baktık mı?
Arkamıza? (burda soru işareti olmayacaktı, aslında)
Kaç tane daha beyaz saç düşecek?
Kırışık şakaklarımıza...

Kaç kez daha yazılacaksa, yazılacak kader
Buna ancak Yaradan Hükmeder...

İsmail Özabacı

Neden Bu Tezat

herşey niye üstüme gelip duruyor,
neden bu tezatlık
bilmiyorum,
bildiğim tek bi şey var,
seni merak ediyorum...

bu geceye mahsus değil bu hüznüm,
biriktirdim içimde,
sensiz iklimlerde
gelebildiğim son durak bu,
bilmem neden bu tezatlık
yaşamak,
ölmek,
ya da ne farkeder,
sen varsın,
sen yoksun,
ya da kimbilir hangi serseri sokakta,
hangi aşık evde şimdi,
hangi dua ıslak gözyaşıyla,
hangi dua kurak,

neden bu tezat,
niye cebimde param yok,
niye büyük bu sevgi bu kadar?
niya yansımaz aynama bu dev yalnızlık..

şimdi anlıyorum,
herşey neden bu denli tezat,
seni arıyorum,
sen yoksun,
sen varsın,
sen bana yakın,
sen bana uzaksın,
bu gece bildiğim tek bişey var,
seni merak ediyorum,
beni merak etmediğin kadar....

(3 kısım)

İsmail Özabacı

O Kadar mı Çok Unuttun?

Bu kadar mı çok unuttun?
Bu kadar mı kolay?
İki cümleyi mi çok gördün bana?
Zerre kadar gelmedim mi aklına?
Oysa kalabalıklar içinde,
Beklediği sadece birinin sesidir insanın...
Birinin birkaç kelimesi,
Oda yılda bir.
Çok mu soru sordum sana?
Buna hakkım yok ama,
Bazen düşünüyor insan
Ki o bazen her gün...
Ama bilmiyor ki,
O düşündüğü onu hiç düşünmüyor,
Aklında ve umrunda değil...
Başka sevdalara yelken açmış yüreği
Önceden naif, kırılgan, alingan
Şimdi umursamaz, tarifsiz ve tarihsiz
Nasıl olsa akıyor zaman,
Ruhunu yaslamasan da olur
Cemreler toprağa
Suya ve havaya düşer de durur...
Ve bir doğum olur... sancılı
Ki o sancı hep içinde,
Kesik bir yara gibi kanar da durur
(sen bilmezsin bu duyguyu, hiç sevmedin ki)
Gün gelir, o gün beklersin
En azından neden dersin?
Bir şiir yazılır, abuk sabuk
Sitem dolu ve sebebi
Biraz şarkı sözü
' Düşmedi mi hala cemre başına'
'geçmedi mi yağmurun ıslak kokusu'
Kırgın bir hüzne döner şimdi gözlerim
O sarı, buğulu ve yaşlı
Oysa başkasına verilen mektuplarda
Çok uzundu sözlerim...
Üzgünüm ve
Senden özür dilerim
İlk ' Hayır' ın olmam gerekirken
İlk acın bir ömrü boyu, içinde...
Sen de öyle, sen de öyle...

İsmail Özabacı

Onurlu Olmalı Aşk

Onurlu olmalı aşk
Gururlu olmalı
Onun bize yaptığını
(Biz) Ona yapmamalı...
Aşk olmaz o zaman işte adı
Küçük bir gidişe
Büyük bir sahiplenme olmalı
Affetmeli gideni,
Arda kalan hep aynı yerde kalmalı
Aşk büyük olmalı
Öyle yıkılmamalı hemen
Ayakta olmalı hep fırtınalarda
Aşk engelsiz olmalı
Mesafe neymiş, özlemek neymiş
Bilmeli aşk, bilge olmalı
Merhametli olmalı Aşk
Kapısına geleni
İçeri almalı
Bir çınar gibi sarmalı
Sevdiğini
Aşk aşık olmalı
Mecnun gibi
Gözü görmemeli hiçbir şeyi
Ferhat gibi deli olmalı
Dağları delmeli
Aşk o kadar sevmeli ki
Gerekirse
Aşk onu hiç görmeden ölmeli
Aşk affetmeli en büyük
Günahları
Susmalı bazen içine atmalı
Gerekirse hıçkırma hıçkırma
Ağlamalı Aşk,
Aşk duygusal olmalı
Aşk hasretli olmalı
Deli gibi özlemeli
Hep kavuşma anına
Bilenmeli...
Aşk eş ruh olmalı
Aynı anda
Aynı yerde hissetmeli
Bir çarptımı kalbin
Yerinden çıkacak gibi hissetmeli
Damarlarında akmalı
İnsan nefessizlikten ölüyorum sanmalı
İçten içe
Yanmalı...
İşte böyle olmalı Aşk içten olmalı
Yoksa bir gün öyle bir acıtır ki içini
İnsan işte
Gerçek aşkı asıl
O zaman anlamalı....

İsmail Özabacı

Oysa

ne güzel günler yaşamışız oysa
şimdi anlıyor insan,
güneşli bir cumartesi sabahı gibi
yüzün uyanınca...

ne güzelmiş özlemek oysa
yanındayken bile seni
keşke diyor insan
sevseymiş daha uzunca...

o günlere geri dönüyor
rüyalarında...
çok geç olduğunu anlıyor insan
gözleri dolunca...

hiç kıpırdamadan kalıyor insan
-seni seviyorum, ya sen?
O soruyu sorunca..
Kalbi daha hızlı çarpıyor
Cevabı bulunca...

Her şeye oysa diyor insan
Hayat o kadar çabuk geçmiyor
Oysa Uyuyunca...

İsmail Özabacı

Öyle Yer Etmişinki

Öyle yer etmişsin ki!
Söküp atamıyorum,
Söz geçiremiyorum,
Yerin ayrı
Kalbimde,
Kalbimde...
Öyle koymuş ki gidişin
Acısı hala
İçimde, içimde
Soğuk artık cümlelerin
Öylesine yazılmış
Sadece formalite
Mormalite...
Geç kalınmış bir
' hayırrr' dı senin ki
Biliyorum,,o yüzden fazla
Üzülme
Üzülme...
Zaten üzölmüyorsun farkındayım
O yüzden
Dert-mert etme...
Sabahın bir erken
Saatinde bir iki devrik
Cümleyle tanımlarsın artık beni
Gerisini
Düşünme
Düşünme
Ben kendime söylüyorum
Aslında bunları
Anlayayım artık diye de
İkiliyorum
Merak etme, merak etme
Sadece bir sorunumuz
var, kalbime söylüyorum
sen üstüne düşme, düşme
bazen bazı şeyleri
haketmez insan
sevgi gibi mesela
o yüzden boş ver sen
haketme, haketme
baştan beri hiç haketmedin
zaten kalbim...
dert etme
dert et
dert...

İsmail Özabacı

Rakamlar

Doğum gününde,
Üç-Beş şiiirdir
En güzel hediye
Oda;
Yazmaya başlanmalı yedi gün önce...

Öyle kırk yılda değildir
Hatırı bir fincan kahvenin
En fazla yedi yıldır,
Zamanı;
Geçmişe dönmenin...

Dante gibi yarısına varmak
İçin bu ömrün...
En az üç yıl daha
Gerekir insana...
Gerisini varın siz düşünün.

Sadece yaşamak içinse
Bu hayat ne anlamı
Olur doğum günlerinin;
Sadece bir gülüşü yeter
En güzel hediye yerine,
O sevgilinin...

İsmail Özabacı

Rüya

Yanlış isimlerin
(Ki Özür dilerim)
Yankılandığı;
Dudaklar
Rüyalarda öpüşür ancak
Birleşince
Eş ruhlar...
Ne ten uyumu kalır,
Ne kelime oyunu..
Hikaye bunlar

İsmail Özabacı

Rüya Olsa

Bir şiir gibi.gözlerin düşer gecelerime. Mısralar kaşların gibi ince. Ve kapalı gözlerin eminim. Ellerin ellerime değince...bir zamanlar ne çok yakınırdım oysa. Dokunamıyorum diye sana. Meğer dert sadece bu olsa.Boşa üzülmüş insan buna. Gitmeler keşke olmasa hayatımızda. Yarım kalmalar, eksilmeler,acılar ve ağlamalar...gözyaşın geldi aklıma. Kıyamam ağlamana oysa. Bir bebeğin ki değilse...sen şimdi başka bir düşte kimbilir ne haldesin? Ya beni bilir misin? Bir yarını öyle masanın üzerine anahtarı bırakıp çıkar gibi koyduğun kalbim giderken bir otobüse dayadığın başın sonradan çok ağrıdı eminim. Çünkü benim kalbim çok yandı. Sen şimdi en derin uykunun ortasında bir kaç oda veya bir kaç şehir uzakta...ne farkeder. Başka bedenlere ait ruhun yoksa yanında...nerden esti bilmiyorum gece gece seninde canını sıktım duymasanda,okumasanda,uyumasan (da) elbet bir sebebi vardır uykusuzluğun...canını sıkma,hayat bildiğini okur her nasıl olsa...ama kırgın ama üzgün ve biraz hasta yüreğim gözlerimde ki sarı hüznün yine o aynı sıranın üstünde,koşarak indiğim o merdivenler var şimdi karşımda...

İsmail Özabacı

Rüzgar

usulca esti
rüzgar...ama
derinden geçti içimden

İsmail Özabacı

Saçma Rüya

Bir Çiçeğe ad veren,
Veya Adını çiçekten alan.
Küçücük dünyama
Anlam katan...
Ama yar, En yar
Ey yar
Olamayan
Yara,
Seninde sızlar mı içinde
bir yerlerde bir şeyler
bamteli mesela
kızın hasta olunca

Yarımken yüreğin
nasıl mutlu olursun?
di mi?
Mesela...

Eksiksen,
Hep eksik görürsün bir şeyleri rüyanda
Hiç görmesen
Olur mu acaba?

Bir anda unutamazsın elbet
Kalbin derki;
Bir rüyaydı farzet
İnanır mısın sen ona?

Çekilecekse çekilecek
Yaşamana devam et
Bir çiçeğe ad veren
Bir kalbe de hükmeder elbet
Sımsıkı sarılmana bak sen
Buzdağının diğer yarısına
Ve hayra yor düşlerini
Tam tersi Başı darısına...

İsmail Özabacı

Sebepsiz

Bazen sebepsiz
gelir oturur içine bir acı
ölümler yaşanırken etrafında
devamı sonra

İsmail Özabacı

Sensiz Zor

Sensizlik zor
Yaşarken öğreniyor insan
Birde dokununca yüreğine
Şarkılar
Ve düşler görünce senli
Kötü oluyor uyanınca
Bir rüyamıydı
Diye düşünüyor yaşananlar
Bunca gerçeklik arasında kayboluyor
Sensizlik zor
Ama insan sanırım alışıyor
Bunu en iyi sen yapıyorsun
Hayata akarken
Bilmiyorum hangi dala tutunuyorsun?
Geçip gitmesiyse eğer hayat
Günlerin peşi sıra hızlı hızlı
Evet yaşıyoruz
Bir ruh gibi
Hep aynı şeyleri yaparak
Sensizlik zor anlıyor insan
Er geç belli belirsiz
Değil iliklerine kadar
Hissediyor
Yaşamdan artırdığı bir an varsa
Orada düşünüyor
Senle de zor sensizlikte...

İsmail Özabacı

Ses ve Hayat

Dayanılmaz olduğunda hayat,
Üzerine geldiğinde bir büyü var gibi
O dayanılmaz sesinde
Çağıran yüreğine davetkar...
Ve ne kadarda
Cüretkar kalbin
Söz konusu sen olduğunda...
Bazen kendine bile söyleyemediğin
Şeylerin var biliyorum içinde,
Neyse sen sus çaktırma
İkimiz biliyoruz sadece
Birde ALLAH...
Saklayamayız ondan biliyorsun
Bazı şeyleri sakladığı gibi
Göz yaşın mesela
İç geçirmelerin, boğazına düğümlenen o
Anlamsız tarifsiz şey ve bir sızı nerden geldiği belirsiz
Belirsiz bir saatte yada özellikle gece,
Gözlerini tavana neden diktiğini bilmediğin o duygu gibi
Sakladığın şeyler...
Ama sesini saklayamazsın...
O hayata bir sitem gibi çıkar hep
Ve bir büyülü nefes gibi yayılır
Bahar mı dersin?
Durup durup içinden çıkan şey? ritmini değiştiren?
Yoksa başka bir şey mi? Bilinmez
Bazen bir dostun kıymeti
Ve hep senden iyi olmasın diye başlanır
Söze ve emin ol ondan daha iyidir söylenen
Her dost her kapıda beklemez seni yolcu etmek için
Ve ses vermez sana gelmen için
Sadece senin sesin hayat verir
Yaşamak için...
Sen herşeyi bırak
Yazmaya devam et kendi hayatını
Söylendikçe büyür sözcükler ve öyküler
Kendi çıkar bir hayattan gün yüzüne
Sen öyle bir dur ki, sadece kalbin gülsün yüzüne...

İsmail Özabacı

Sitemli ve Üzgün

yıllar önce bugün
değişmişti kader
bir battaniyecide çalışan çocuk
eline kitap alıp gitmişti dersaneye

ve yıllar sonra bugün
sitem ve üzgün
kırmıştı istemeden
ufak bir şiir için
suyu ve güneşini

belki susar artık şiirler...

İsmail Özabacı

Son İstasyon

belki
ışıkları sönmüş
tabelaları eskimiş
duvarları dökülmüş
bir yalnızlık türküsü
eski bir banka kazınmış son istasyonda

maziden duyulan sesler
hüzünler dağlamış yüreği
bir sigara sonrası nefesler
son istasyon da bitivermiş
ve öylece kalmış
son istasyonun kederi

ne gidenler olmuş
ne gelenler o istasyona
yalnız yürekten sevenlerin
sesi duyulmuş,
yankılanmış, boş odalarında

ve birileri hep beklemiş birilerini
dönmeyeceğini bile bile
son istasyonda öylece beklemiş

İsmail Özabacı

Suskun Aşk

bazen susar herşey
içinde bile,
sen kocaman bir kahkaha atarken
aslında kan ağlıyorsundur...
bunu kim anlar?
onuda bilmiyorsundur!

suskundur oysa aşk
dedikleri şey
sustukça büyür belki içinde
kök saldıkça yüreğine
daha çok susarsın...

sitemli sözlerini yazdığın her yer
sosyal paylaşımın olur
kimse hiç birşey anlamaz ama
senden başka
sen durmadan içine atarsın...

bazı şeyler olur gibi olur
olmaz ama
hayat böyle istemiştir oysa
suskundur oda
en az aşk kadar
evet
bazen susmak gerekir ve suskun kalmak
sonsuz kadar...

İsmail Özabacı

Suya

su gibi dedim
sen doğunca
aziz olsun ve berrak
ay gibi yüzünde
kendimi gördüm
su koydum adını
sen kendini buldun...

İsmail Özabacı

Süzülen Gözyaşı

Yastığa koyduğunda başını, yanaklarından aşağı süzülen gözyaşı önce dudaklarına değer...söylediğin sözler aynı gözyaşın gibi acı, ıslak. Tavana diktiğin gözlerin kapanmaz geceleri, uyku tutmaz... alır gider yüreğin seni uzaklara...binlerce cümle vardır söylemek istediğin unutursun, yutkunursun, sonra uyursun...

Düşünde yanı başında, bir soluk mesafesinde yüzü, kocaman gülümsemesi ve gözleri o tutulduğun, konuşur durursun uzun uzun oysa 3 saniyedir en uzun rüya...uyarısın ruhunu sakın buralarda dolaşma....bilirsin dayanmam sana.

Pişmanlık içinde aşk' ı barındırır. Önemli değildir sıralaması 5. Harf 3. Harf yada son harf olmuş, yada ilk pişmanlık son pişmanlık farketmez... eğer gidersen sadece kendini bırakmazsın arkanda, yada kendini yakmazsın.. Bir kaç hayat birkaç çocuk birkaç adam sürüklenir seninle...

Evet belki umurunda olmaz bıraktığın, unutursun yada unutmuş gibi yaparsın...ama sen kendine yaparsın yine acır için...başa döner plak ve hep aynı şeyi söyler `sen beni hiç sevmedin ki ` ama kimsenin bilmediği bir şey vardır, kimsenin suçu yoktur, kaderden öte bir kader vardır, hiç olmaz dediğin şeyler bir anda olur, sende anlamazsın...

Bir kor gibi yanarda durur içinde, kimi zaman ince ince sızlar kimi zaman vurur yüzüne, ve beklenmedik şeylerden oluşur hayat, bir bilinmezlikle umut arası karışık.

Kimileri ölür zamanla kimileri yeniden doğar küllerinden, birilerinin hayatına umut,ışık olur. Bir süreliğine de olsa bir güneş gibi aydınlatır, hayatın anlamını kazandırır, bazen kaybettirir o hayata lanet ettirir seni tanıdığım güne şükürler olsun dedirtir... her yeni doğum belki senin ki değildir, bu gün. Her hüznün bir doğumla başlar sarı gözlerde...onu tek anlayan susarken ve hiç yazılmayan şiirlerde...

İsmail Özabacı

Şiirlerin Kanatları

Kırılır mı kanatları?
Şiirlerin okunmayınca...
Silinir mi kalbinden?
Bazı yaralar gerçekten,
İçten dokunmayınca...
Geçti demekle diner mi gözyaşın?
Sımsıkı sarılmayınca...
Devam eder mi?
Güzel bir rüya,
Uyanmayınca...
Dönülür mü geri?
Bazı şeylerin yanlış olduğunu
Çok geç anlayınca...
Geçer mi susuzluğun?
Aşka susayınca...
Kelimelerin gücü yeter mi?
Doğru kişiye anlatmayınca...
İstedğin kadar konuş
Ne anlamı var?
Yanlış anlayınca...

Sahi!
Var mı? kanatları şiirlerin,
Yürekten havalanınca...

İsmail Özabacı

Şimdi Seni Sevdiğimi Söylesem

şimdi seni sevdiğimi söylesem
eli ayağına dolaşacak mevsimlerin
nabızı yükselecek gecenin,yıldızları düşecek
şimdi seni sevdiğimi söylesem
kuşlar nereye konacak akşamüstleri
ay nereye doğacak,güneş geceye

şimdi seni sevdiğimi söylesem
biliyorum yüzüm kızaracak
elim titreyecek
şimdi seni sevdiğimi söylesem
vesaire...

şimdi seni sevdiğimi söylesem
yerimi,zamanımı bilmiyorum
şimdi seni sevdiğimi söylesem
için mi yanacak
eskisi gibi bakabilecekmiyim gözlerine
şimdi söylesem
seni sevdiğimi
yer yerinden oynayacak biliyorum
şimdi seni sevdiğimi söylesem
boşver.... susuyorum

şimdi seni sevdiğimi söylesem
biliyorum
bir çocuk ağlayacak içimde
gözlerin böyle bakmıyacak
eskisi gibi gülmeyecek gözbebeklerin
anlamı olmayacak üşümelerin
şimdi seni sevdiğimi söylesem
yağmurlarımızıda yitireceğiz belki

şimdi seni sevdiğimi söylesem
ellerim hep boş kalacak
şimdi
seni
sevdiğimi söylesem
ne anlamı olacak...

İsmail Özabacı

Takvim Günü

Bir takvim günüdür
Her doğum öyküsü
Öylece başlar hayatlar
Her doğum günü

Zamansız yazdırılmıştır adın
En yakın nüfus müdürlüğüne
Alel acele verilmiştir çünkü
Ulaşılamayan sevgiliye

Bir takvim günüdür
Kaderimizinde yazılması
Ondan mıdır diye düşünüyorum?
Bu kadar karmaşık olması

Şimdi yine bir takvim günüdür
Doğum günün, sen önemsiz bulsanda
Belki de karar günüdür
Anlamsız süren hayatımızda
Bir ayrılık mı borclusun bana?
Bir terkediş ne kadar koyar insana?
Yırtılır gider boşver,
Bir takvim günü daha,

Ben öyle düşünmüyorum aslında
Bir takvim günü sensiz geçerse
Bir gün olmuştur gerçek zamanda
Her takvim günü,
Bir gün
Senle
Yaşanacak
Nasılsa!

İsmail Özabacı

Tam Ortasında Hayatın

eğer ölmeden geldimse
bu yaşıma
bir bu kadar daha yaşamalıyım;
ki
tam ortasında bulayım seni
hayatın
ki benim hayatım olasın...
ki öylesin

İsmail Özabacı

Tuttuğun Yerde Bırak Ellerimi

Tuttuğun yerde bırak ellerimi
Ancak öyle unutturum
Yetim bırak, hadi öksüz
Öyle kolay öyle zor bırak

Sarıya dönen güller
Meğer aşkımızın sonuymuş
Ve fotoğraflarda kalmış gülümsemeler
Tutmak, bırakmak, ayrılmak ne zormuş.

Korkma ben yeni hüznler eklerim yüreğime
Kimseler bilmez
Kimseler görmez
geceleri yürürüm şehrin caddelerinde
Korkma sormam kimseye
Söylemem adın
Bıraktığın an anladım
Yarım bir sevda masalı bizimki
Kahramanı ölen bir roman
Bir Türk filmi karesi, sonu ayrılık olan
Ve gelin arabasının arka camında kalmış baş harflerimiz
Ve ayrılmaya mahkum ellerimiz.

Korkma arkandan ağlamam
Gözyaşı dökmem
Sanma, sanma unutturum seni
Şanma eskisi kadar güzel kokar güller
İnan güller seni andığı zaman güzel
Dünler yaşadığı zaman
Ve sen bıraktığın an
Öyle harap, öyle viran.

Bıraktığın yerde açmaz olur çiçekler
Yıldızlar uğramaz
Zaman geçmez olur gittiğin an
Olsun hadi bırak
Elimi tuttuğun yerde bırak
Ve sarıl hatıralara yeniden.

Yeniden bir hayat kur kendine, adımı anma
Yan yana yazdığımız isimlei karala
Hadi sil duvara çizdiğimiz kalbi
Boşalt içine gözyaşını
Belki o zaman söner yangınlar
Belki sadece bende yanar
Anlatamadığıma bakma
Sebebi var, var işte birşey.
Belki özlemin, belkide vuslat
Var birşeyler var ama sen bırak
Elimi tuttuğun yerde bırak.

Bir yer bul bana

Düşüncelerimde sen olmayan bir yer
Hadi göster
Hadi söyle
Son defa konuş
Bana bir yer de
Ve bırak elimi
Öldüğüm yerde bırak
Öyle kolay, öyle zor
Öyle harap, öyle viran bırak
Elimi tuttuğun yerde bırak.

İsmail Özabacı

Tükenmek

Tükenmek hiçe saymaktı hayatı
Boş vermektı, oluruna bırakmaktı
Üzerını örtmektı tükenmek
Küllenmiş bir aşkın
Üşüyen yanlarına su serpmektı

Tükenmek
Tanıdık yüzlerde bulabildiğın tebessümü
Kaybetmektı en sevdiğini
Günden güne erimektı
Anlamsızlığın diğeri adıydı tükenmek bu kentte

Tükenmek
Takvim yapraklarının ifade ettiğı eski aşktı
Günlerin, ayların, saatlerin boş vermişliğıydi
Unutmaya çalışmaktı tükenmek seni

Sonra uyanmaktı, saçlarının kokusuyla
Başın göğsümde uyanmaktı bir nisan sabahına
Tükenmek
Hiç olamayacak bir rüyaya dalmaktı

İsmail Özabacı

Tütün Gibi

yine seni yazdım
yarım kalmış bir acının
ardından tütün gibi
tüm hüznler gözlerimde bitiverdi,
daha tamamlamadan seni,

ve her şiirin sonunda
ben sorguladım kendimi,
seni hücrelerimde yaşatırken,
yine geceye bürünmüş bir ay oldun sen
yıldızlı akşamında şehrin,
hani burukluğuyla,
hani tüm acılığıyla,
tütün gibi...

ben seni yazdım
aldırmadan
yine geceydi, yine karanlıktı
yine gözlerinden geçtim
o hiç bitmeyen mürekkebiyle hayatın,
seni yazdım ben
ben seni yazdım kalbime,
hem de gece,
bir gece
tütün gibi,,,

İsmail Özabacı

Unut Beni

Bir rüya gördüm geçen gece, başını omzuma yaslamış ağlıyordun,
karanlık bir oda yalnız ikimiz vardık,
bir ışık bizi aydınlatıyor sen ağlıyordun.,
İkimiz de susuyorduk,
hıçkırıkların benim kalp ritmime karışıyordu, üzülüyordum sana dokunamıyordum,
ellerimle gözyaşını silmek istiyordum lakin sanki kıpırdasan uyanacağım ve seni
görmeyeceğim için korkuyordum,
kaç saat kaldık öyle? kaç gün bitmedi gözyaşın,
bilmem neden durmadı benim kalbim...

Şimdi uzak bir şehirdesin yüreğin burada,
belki aynı düşü görürken aynı rüyada,
ben senin omzunda ağlıyordum, senin kalp atışların kulağım da.
"unut" diyordum sana, "beni düşünme"
biliyordun benim "seni unutmayacağımı"
yansımamızdı, yüreğimizdi bizi beraber tutan şey, bir sevgili omuzu, bir damla gözyaşı
ne kadar hayatın anlamıysa bir aşkı unutmak, bitirmekte o kadar anlamıydı, çok şey mi
istedik birbirimizden sence?

"unut beni sevgilim, ben unutmuyorum"

İsmail Özabacı

Uykusuzluğumu Sorma

uykusuzluğumu sorma
sebebi gözlerin
korkuyorum kapatınca göremem diye
ve korkuyorum ışıltısını kaybeder diye
heyecanımı sorma bana
onu kalbine sor
ve sor boğazıma düğünlenen şeyi
seni her gördüğümde
ve bakışlarına sor
ama uykusuzluğumu sorma
o geceyle benim aramda...

İsmail Özabacı

Üç Harf

sadece üç harf

a....

ş....

k.....

herşey yazılabilir,

mesela

kaş...

kaş yapayım derken

göz çıkarılabilir bir işte

mesela

alkış tutulabilir

şak...şak

haketmeyen birine

yada

bir ömür verilebilir

bu üç harfe

a....

ş....

k....

gelince bir araya

bir hayat adanabilir uğruna

aşk...

her şey yazılabilir

üç harfle...

hayata,

İsmail Özabacı

Üşüdük

bir akşam üstüydü
bir kapı aralığında elimi yüzüne sürdüm
ben üşümüşüm
usulca aldın ellerimi avucunun içine
ısıtmaya çalıştın minik ellerinle
benim yüreğime bir ateş düştü
sen üşümüşün

yeşil gözlerin parladı birden
bir yıldız mı kaydı
güneşmi uğradı yoksa gözlerine
hilal kaşların yukarı kalktı
ben üşümüşüm,
sen üşüdün
biz üşüdük

biz birbirimizi öyle çok özledik ki
hasretimiz yaktı içimizi
ama biz üşüdük...

İsmail Özabacı

ÜşümeK

ÜşümeK derler adına,
Oysa, ihanet alabildiğine sıcaktır
ÜşümeK yalnızca
Gözlerinde başka bir sevda bulmaktır..

“değişmelisin” demiştin ya bana
bir cümle içinde
değişmek seni sevmemekse
hiç değişmeyeceğim bekleme...

üşümeK derler adına sadece
ben artık hiç bakmayacağım gözlerine

İsmail Özabacı

Üzölürsün

Gidersen
Geride bıraktığına üzölürsün,
Gittiğin yerde,
Geçmişinle yaşar durursun...
İçinde sallanır durur
Merhamet adlı bir çınar
Kendini onu düşünürken bulursun...

Merhamet sevgiden değilde
Ya neden?
Ya neden üstüne gitmek
Masum, eldeğmemiş bir aşkın,
Bitirmek böyle ansızın...

Giderken;
Geride kalana üzölürsün
Masum bir aşkın son kırıntısı
Giderken, onu orda unutursun
Yıllar sonra dönüp
Neden?
Onun için bıraktığına
Üzölürsün...!

İsmail Özabacı

Vicdan

Duydun mu hiç?
Geride bırakırken
Vicdanının sesini
Büyük bir aşkı
Yoksa o mu sebep?
Dönmene geri...

Bazen
Ufak bir çocuğun
Gözyaşındır vicdan
İçine damlarda durur
Elbet bir gün,
Birikince dökülür

Sende bilirsin
İlk aşkıdır her
Babanın kızı
Ondan ayrılınca
Başlar içinde
En büyük sızı

İçimizde
Yorgun yılların
Bir o kadarda
Yılgın izi
Geçtikçe üstünden
Anılar üzer bizi
Birde vicdanın sesi
Eklenir umutla beklerken
Duymazcadan gelmezsin
Seni bu kadar
Severken...

Unutma!
Büyük olur her Vicdan Aşkından
Bunu da hatırlatayım
Baştan...

İsmail Özabacı

Yağmurun Anısına Sana

Yavaş yavaş ışıkları söndü kentin;
Ben solgun renkli kağıtlara yazıyorum şimdi yokluğunu,
Yağmur çiselerken penceremin dışında,
Ben 'beni yağmurun kokusundan tanı'diyorum sana;
Yalnızım işte bir yurt odasında,

Alt tarafı yoksun yanımda,
Alt tarafı ellerin yok,
Alt tarafı gözlerin yok,
Birde saçlarındaki fesleğen kokusu,
Nasıl da yansır rüyalarıma,

Ve yerleşmişken bilinç altıma sensizlik,
Senle yürüdüğümüz caddeler,
Senle içtiğimiz bir bardak çay,
Anlatır durur yokluğunu bana,
Işıklar söner korkarsın biliyorum,
Biliyorum,
Mavi anılarını almadan uyuyamazsın,
'Beni yağmurun kokusundan tanı' demiştim ya sana,
Biliyorum,
Yağmur senin gözlerinde saklı,
Koklayamazsın!

Şimdi uyumalıyım,
Şimdi seni atıp benliğimden,
Şimdi seni silip gözlerimden,
Bu yorgun bedeni uyutmalıyım,
Sensiz bir gün daha geçmeli
Sensiz bir gece daha,
Bir yurt odasının aydınlığında,
Yavaş yavaş ışıkları söndü şehrin,
Ve dindi yağmur,
'Beni yağmurun kokusundan tanı'

İsmail Özabacı

Yalnızım Yine

akşam üstleri oturup bir bankta
güvercinleri izlemek ve çocukları
çiçekcilerin önünden geçmek
duymak seni hatırlatan kokuları

şimdi yalnızlığımın elinden tutup
ona anlatıyorum olanları
onu bekliyorum artık, ismin silinirken kalbimden
şimdi bırakıp güvercinleri ve çocukları
ona yüklüyorum hayatımdaki tüm anlamları...

İsmail Özabacı

Yanlış Adamdım

yanılmışım
yansımamı gördüm buğulu camlarda
sonra hatalarımı yazdım sana
yanlış adamdım
bir gece bir arabada
çizgiler geçiyordu gözümün önünden
beyaz sürekli
beyaz kesik
ömrümü sollamıştım belki
bu hayat yolunda
mavi ve ince, bir o kadar da
yanlış adamdım

sürgünlerden korktum
ortasına düştüm, kaçtım
artık yoruldu, sustum
yanlış adamdım
her doğru bir yanlış götürüyordu hayatımda
geç anladım çünkü
yanlış adamdım

ama yanlış adam olarak
bir doğru buldum
'sen'
onca hatanın arasında
kocaman bir 'sen' buldum
ama olsun
yanlış adamdım

İsmail Özabacı

Yar' a

Ağzında çıkan
Afta ve yüreğinde ki
Yaralara and olsun ki
Üzgünüm
Ben sebep oldum bu
Ruhuyeti haline
Gözyaşların kurudu biliyorum
Ağladın hep
Kendi kendine...

Her aşk
En fazla yara dokunurmuş
O aşk
Gönülde
Derin bir yara olurmuş
O yara bir gün
Kavuşurmuş
Yara yemin olsun
İyileşsin artık bu kader...

Yara en çok gece sızlar
Sen uyurken yahut
Sen uyanırken
Koyduğunda yastığa başını
Yavaş yavaş kanar
Kanarda durur damla damla içine
O göle sözüm o ki
Üzgünüm
Birikecek emin ol benimde içimde...

Kaç yıla sığarsa artık
Yedi olur yetmiş olur
Her yara kapanır elbet
Elbet başka bir yara açılır
Duam odur
O yara kavuşmadan
Bu beden yara kavuşsun
And olsun,yemin olsun
Yar olsun...

İsmail Özabacı

Yar

yar,
yara açanda
yaraya merhem olanda
yardır...

İsmail Özabacı

Yenilgi

Sana yenildim önce
Bütün yenilgilerim bu yenilginin bir devamı
Diye avuttum kendimi
Peşin sıra gelmek yerine...

Seninle güzel olacağını biliyordum hayatın
Ancak Hayallerimi uyuttum
Senden af dilemek yerine
Aşkına sahip çıkamadığım için
İçimde bir öfke büyüttüm

Her yenilgi gittikçe büyüyen bir aşk
Bir kar tanesinden bir çığa dönüştü
Ve biriktikçe içimde anılar
Geçmişin tozuyla öpüştü

İki eş ruhtan ibaretti hayat
Sen ne kadar inkar edersen et
Gün olur beynine çakar
Bir şimşek gibi
Tutarsın istemesen de aklında mih gibi
Peşin sıra gelir yenilgilerin
Dizilir birer birer
Ve en başa döner
Sana yenildim önce
Bütün yenilgilerim bu yenilginin
Bir devamı
Hüsn-ü talil diyorlar buna
Türkçe hocaları

Aynı Türkçe hocaları
Neden çekip gidiyor
Çekmek fiilini
Tahtada göstermek varken
Peşinden gelecekleri bekliyorlar
Mavi bir durakta

O mavi durak ki
Bir şarkıya söz olur
Bir aşka renk
Bir şiire mısra
Bir sevgiliye mekan
Bir otobüse ancak durak olur

İşte bir yenilgi
Bir adamı buralara getirir
Bırakır savurur hayatta
Bir akşam yahut bir gece
Çıkarır karşına fer felaket
Par paramparça, dök kırık dökük
Yazdırır böyle saçma saçma
Her şeyin sebebi

O ilk yenilgidir
Sen doğduğunda
İçinde başlayan
O ezik yenilgi

Her savaşında durdurur seni
En baş safta
Savaşın ortasında bir bakarsın
Kendini bulursun en sonda
Baştan kabul etmişsindir yenilgiyi
Bu aşkta

Bu aşkta
Aşkta yalan en başta
Sadece sen kaldın
Büyük bir boşlukta
Sonra aradın sana yenilmiş
Yenilgi mahkumu bir adamı

Tuttun ellerini
Bıraktın gözlerini
Gözlerinin ta içine
Bakınca anladın
Senin için yaşadığını
Yüreğinde...

Şimdi nasıl olurda
Çaresiz kalır dev aşk
Nasıl imkansıza döner
Kayar ellerinden seninken
En büyük acı
İşte böyle hissettirir kendini
Hayata yenilirken...

Yeminler edilir
Sözler verilir
Gözler kapanır
Ruhlar sevişir
Ancak
Saçma rüyalarda

Öyle gerçek ki
Hayat oysa
Anlarsın kızının elinden
Tuttuğunda
Bir çimdik atar sana hayat
Yüzüne soğuk bir su çarpar
Uyanırsın bir anda
Kendine kızarsın
Ağlarsın yapamadıklarına
Anlamsız kavgalarına

Yanında olamadığına yanarsın...

Bir şeylere değişmişsindir
Bir şeyleri
Karşı koymuşsundur seni
İçinde engelleyen şeye
Haklı savaşında
Haksız olmuşsundur
Artık zırhın ağır gelir sana
Savaş meydanında
Arkana dönüp giderken
Bir kez daha bakarsın
Kabul ettiğin yenilgiye
Dizlerinin bağı çözülür
Çökersin yere
Tam her şey bitmişken
Bir el uzanır seni
Götürmeye
Eskilerden bir el beklersin
Emin ol
Göz göze gelmek istemezsin

Böyledir her yenilgi
Bir şiirler başlar
Gerçeğe dönüşür
Ardı gelmez bitmez
Bu hayatta yenilgiler
Bir şair
Gerçek bir yenilgiyi
Ancak bu kadar
Betimler...

İsmail Özabacı

Yıldızlaştıkça Gözbebeklerin

büyüdükçe güzelleşiyor aşkımız
yıldız bakışlarında güzelleştikçe büyüyor,
bir yemin gibi tutuyoruz aklımızda,
güneş mi senden alıyor ışığını?
sen mi yoksa?

ey yüreğim,
bu gecede seni yazdım,
elindeki kalem olmak adına,
ve yüzündeki ben,

büyüdükçe gözbebeklerin,
daha da yıldızlaştıkça yani,
büyüyor bir bebek gibi,
ve dağ gibi aşkımız,
güzelleşiyor emin ol,
bahar gibi,
umut gibi,
can gibi

İsmail Özabacı

Yokluğunda

yoklugunda bir gece vakti
tüm hüznleri atıyorum üstümden
güneş gibi aydınlık gözlerinde
sonsuz bir kahverengiye dalıyorum
ne eylül ne sevdiğin nisan aylardan
ne aralık ne mart
öylece yürüyorum şehrin caddelerinde
sonradan farkediyorum
kömür kokuyor şehir
yoklugunda yağmurda yağmıyor
gece zaten sessiz
gece zaten soğuk
öyle birden üşüyorum
yokluğunda öylece bir akşam gidiyorum
seni bulmaya gidiyorum
bu sehirden
ve seni sevmeye söz veriyorum
bir ömür boyu

İsmail Özabacı

Yollara Düşmüşsen Artık

yollara düşmüşsen artık, dönüş yoktur geri
'dönmek' öylesine bir kelime kalır onca gidişin arasında,
uzaklardasındır
yüreğinle uzaklardasındır alabildiğine...

yollara düşmüşsen artık
arkanda yükselen hiç bir sesi duymazsın,
bilirsin ki dev bir yalnızsın,,
yürürsün bıkmadan,
belki küskün biraz hayata
belki biraz yaralı
belki üzgün

yollara düşmüşsen artık,
kaygılı,
şüpheli,
yorgun,
ve bir o kadar da sevdalısındır bilmediğin bir şeye,
hani o ilk bakışa belki,
hani o ilk dokunuşa,
belki seni sevdiğini söylemese de,
yüreğinden okuduğun şeye sevdalısındır,
yollara düşmüşsen artık
bu romanın ölümsüz kahramanı ve ilk sayfasıdır,
yollara düşmüşsen artık,
sen hayatsındır, hayat sen
belkide hayatın devamı.....

İsmail Özabacı

Yolun Açık Olsun Aşk

Elini ayağını
Çektin usulca hayatımdan
Kendinden mahrum ettin
Sanma ki fark etmedim
Sana söyleyemiyorum ki
Haklısın,
Ben bunları haket(me) dim

Yavaş yavaş
Nasıl ki
Bir yağmur damlası kayar ellerinden
İnsanın
Gözyaşı yanağından
Öyle gittin
İçten içe
Eriye eriye
Basa basa değil kalbime
İç çeke çeke gittin

Ağır ağır olurmuş
Ölümü fillerin
Ayakta olurmuş
İşte öyle dimdikken
Bir ağaç gibi gittin
Hiç hissettirmedin gittiğini
Kalbimden...

Yeri zamanı yok
Gitmelerin...
Şehri mekanı yok
Gecesi gündüzü
Şaati, dünü bugünü yok
Öyle bir andada olur
Yavaş yavaş zamanada yayılabilir
Sonradan anlarsın
İçine bir sis
Gibi çökünce acısı
Sancısı bir diş ağrısı gibi
Vurdukça anlarsın
Kemirince içten içe beynini
O zaman işte yanarsın
Anlarsın gidenleri
Sebebini
Sen yenilgi mahkumu
Zavallı bir aşık
Ödünç sayarsın yaşadığın bu hayatı
Kayıp gidiyor zaman
Farkındamısın?

Sen leyladan medet uman mecnunu
Oynarken, yahut
Dağları delerken Ferhat gibi

Su ararken
Yada yanarken kerem misali
Gidenleri görmeyecek kadar
Kör olmuştur gözlerin
Deldiğin dağları
Yol yapmıştır giden
Ve kerem yandığın ateşlere
Ancak tez gidip gelsin diye
Su dökerken arkandan,
Geç olmuştur...

Sen usul usul
Ağır ağır içinden gidenleri
Kaybederken üzülsün
Kendine kızarsın
İyide daha ne Sebep ararsın?

Sen sebepsin gitmelere
En büyük terk edişlere
Sen gebe bıraktın
Sevmelerinle,
Oysa her şeyi bırakacaktın
Ağlamasaydı kızın
Gözlerinin önünde...

Ey;
Gitmelere sebep olan
Aşk!
Aşkın ta kendisi,
Sen gidişle başlarsın.
Zaten her işine
Yolun açık olsun...

İsmail Özabacı

Yüregim Isıtır Ellerini

Hasta bir dört Mayıs akşamı,
'iyiyim' diyebilmek sana
başın omuzlarıma düşmüşken
yıldız koparabilmek gökyüzünden..
yüregimin sıcaklığıyla elini ısıtmaya çalışmak
olsa gerek aşk dedikleri..
ve sattlerce kalma isteği bir bankta
başın omzumda, elin elimde
ki yüreğin taa yüreğimde;

sevgili;
gözlerimin içine baktığında gördüğün tebessüm
ay yüzünün, yansımasıdır içimde
ve kahverengi bir aydınlıktır,
sana attığım her adımda
önümü aydınlatan ışık..
özlemim,
vuslatım,
açlığım,
kavgam,
direnişim
umudum,
susuzluğum
kısaca hayatım sanadır
hadi uzat ellerini
yüreğim ısıtır..

İsmail Özabacı

Yüzün Geliyor Aklıma

Yüzün geliyor bir gece, pencereye yaklaşıyorum, şehrin ışıkları mı daha çok yıldızları mı diye geçiriyorum içimden, kime benzetsem seni diye geçiriyorum içimden, Bir dilek tutuyorum bir yıldız kaysa da olur bir ışık sönsen de şehirden

Aklıma yüzün geliyor bir gece, hava soğuk mu soğuk, ellerimde öyle, biliyorum senin ellerinde üşüyor uzaklarda bir yerde, nasıl ısıtsam bilemiyorum, içim çitirdiyor bir sobanın çitirtisine karışarak kaloriferli bir yerde

Bir gece yüzün geliyor aklıma, ne yapsam bilemiyorum, elim ayağıma dolaşüyor, bu duyguyu bir yerlerden hatırlıyorum, çıkaramıyorum (16 ocak)

Geliyor...yüzün bir gece aklıma anımsıyorum, sen benim sevdiğim kadınsın, sen benim geçmeyen yıllarımsın, acımsın, sevincimsin, gözyaşım ve tebessümümsün, hıçkırığım ve gülümsememsin, iyi ve kötü yanlarımsın, ışığım ve karanlığımsın, Uykusuzluğum ve en tatlı rüyamsın, kavgamsın,sözlerimsin,şiirimsin

Bilmem neden kayboluyor yüzün yavaşça benliğimden,anımsıyorum bir sende çok çektim bir de faranjitimden...

İsmail Özabacı

Yüzüne Değen İlk Su Tanesi

ey evimin çiçeği
sensiz senli hayaller kurmak
bahar ve
kızıl bir akşamın ardında
aydınlık düşler bulmak...
ey evimin çiçeği
gönlümün gülü
kapadığında gözlerini
anımsadığın her acı
'uyuyunca geçer' anne sözlerine dönsün,
ki her açtığında güzel gözlerini
göreyim o umut dolu kahverengiyi..
gökkuşağının altında..
seni beklediğim her durak,
her bank,
ve her beyaz gül,
getirsin seni bana
rüyalarımda...
ey evimin çiçeği
çekingen yüzlerden
indirgenmiş bir hayatta..
beyaz hayallerin olmak
belki biraz yüzün,
belki çizgin,
belki yüreğindeki izin olmak
sonra her sabah uyandığında,
yüzüne değen ilk su tanesi olmak
ve saçına düşen ilk çığ..

İsmail Özabacı

Zayıf Nokta

En zayıf noktandan vurur hayat, ne olduğunu anlamazsın... bocalarsın sadece yaşamaya çalışırsın. Üzülme zamanla alışırsın. Geçmez dediğin yaralar kapanır bir daha açılmak üzere...üstünü örttüğün her yangın yeniden alev alır. Sadece yılların izi kalır...göz bebeklerinde!

Bir hüzne alışmıştır yüreğin inceden...sen onu yaşarsın dert etmeden. Biliyorum başka sevinçler ararsın; yazmak gibi mesela...konuşmak gibi başkalarıyla...temize çekmek gibi değil mi bazı şeyler aşklarıyla...

En zayıf noktayı herkes bilir, onu vurur yüzüne, onu söyler. Duraksarsın, sessizce bakarsın...Düşünür dalarsın...bazen hiçbir şey istediğin gibi gitmez, anlarsın. Başa dönmek çok zordur, çoktan son istasyondan son tren gitmiştir son otagardan son otobüs geri dönmemek üzere...oysa aynı tren ve otobüs götürür bir seveni sevdiğine...yıllar sonra bir gün onu görmek ümidiyle, gitsen olmaz gitmesen de öyle...

Bazı şeyler bazen öyle güzel olmaz ki, sen bile inanamazsın nasıl güzel olmadığına, ve tekrar okur bakarsın bu satırları nasıl saçmaladığıma...hayaller ve düşler aynı şeylerdir aslında. Hayal ettiğini ancak düşünde görürsün ve her zaman en zayıf noktandan vurulursun...

İsmail Özabacı